

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ
Ἐγκειμένον ὑπὸ τοῦ Ἑπισημοῦ τοῦ Υπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ἅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΤΗΡΩΤΕΑ

ἘΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμαὶ 100. Ἐξέ-
μνην δραχ. 55. Τριμηνιαὶ δραχ. 20.
ἘΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἀγέλατου γράσει διατριμ. 50.
Ἀμερικῆς δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ἑλλ. ἐν γέ-
νει τῶν ἑλλ. Κρατῶν κελλήνια 10.
Ἐξέμνηνοι καὶ Τριμηνιοὶ ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ: 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' εἰ συνδρο-
μαὶ ἀρχίσουν τὴν 1ην εἰσδηλησάτων μηνῶν.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὑπόδ. Ἐδριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρκάσιον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 43ος

Ἀθήναι, 14 Μαρτίου 1936

Ἔτος 58ον.—Ἀριθ. 15

Στὸ παρακάτω θαυμάσιο ποίημα, ὁ Κο-
σμή Παλαμάς μᾶς παρουσιάζει τὴ Γενιά
του. Ὁ κουρσάρος αὐτὸς ποὺ γίνεται φα-
ράς στὸ Μεσολόγγι, ἔπειτα καπετάνιος,
ἔμπορος, γεωργός, δάσκαλος, ἀρματολόγος
καὶ, στὸ τέλος, ποιητής, δὲν εἶναι ἓνας
ἄνθρωπος, ἀλλὰ πολλοί. Εἶναι οἱ διάφο-
ροι Παλαμάδες μέσα στοὺς αἰῶνες, οἱ Πρό-
γονοὶ τοῦ Ποιητῆ, καὶ τελευταῖος ὁ ποιη-
τὴς ποὺ εἶναι αὐτὸς ὁ ἴδιος.—Δυσκολοῦν-
το κάπως τὸ ποίημα. Μὰ τώρα ποὺ ξέρετε
τὴν ἰδέα του, μὲ λίγο κόπο θὰ τὸ κατα-
λάβετε καὶ θὰ ἰβήτε ὅλη του τὴν ὀμορφιά.
Σ. τ. Δ.

ΜΙΑ ΠΑΡΑΔΟΣΗ

Γῆ, καὶ τὴν πλαθεὶ ὁ Φιδάρις, κ' ὁ
[Ἄσπρος
πλατιὰ τὴν ἀγκαλιάζει. (1)—Τῆς σιχιάς,
θαλασσινῆ, τὸ δρόμο πῆρες καὶ ἦρθες
καθὼς ἔρχεται ὁ γλάρος καὶ ὁ τσου-
[κιλιάς.

Ἦρθες ἀπὸ τ' ἀγνώριστο ἀπὸ πέρα
ἀπὸ ποῦ; δὲν τὸ ξέρεις οὐτ' ἐσὺ.
Ἔφθονες τ' ἔγινε λαίψανα μιάς πίστεως
Καὶ μιάς φυλῆς τὴ βοόλλα τὴ χρυσή.

Ἦρθες μὲ μιά κουρσάρικη γαλέρα,
ταμπούρι ἔψαχνες νάβρης καὶ χωσιά,
λημέριασες ἐδῶ, νὰ μελετήσης
καινούρια κούρσα κι' ἄλλα φονικά.

Τρόμος τοῦ Τούρκου καὶ τοῦ Φράγκου.
[Ξάφνου
στὰ τρώει καημὸς τὰ φύλλα τῆς καρδιάς.
Κουρσάρος κ' ἐρωτεύτηκες τὴ λίμνη (2)
τὴν ἡμερῆ. Καὶ γίνεσαι ψαράς.

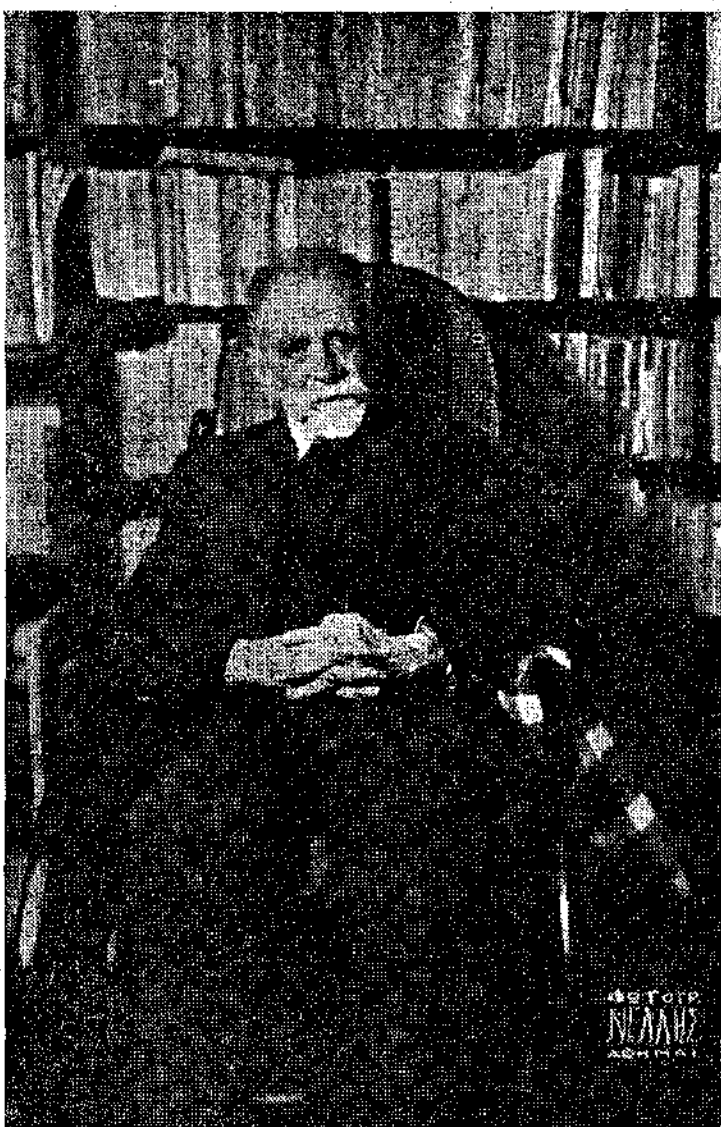
Ἔστερα καπετάνιος μᾶς γολέτιας
ἔπλωσες τὰ φτερά τοῦ ταξιδιοῦ
ἀπὸ τῆς Μαύρης θαλάσσης τις ἄκρες
ἴσαμε τοὺς γυαλοὺς τοῦ Μισιριοῦ. (3)

Καὶ ξανάρθες. Χριστὸ σου ἐδῶ τὸ σπίτι.
Πραγματευτὴς καὶ κοσμογεωσιότης,
τὸ μετὰξὶ καυβάλλησες τῆς Δόσης
καὶ τὸ χρυσάφι τῆς Ἀνατολῆς.

Τοῦ χωραιοῦ καὶ τοῦ ἱβριοῦ (4) ξο-
[μάχος (5)
ἄδρῳ κάτω ἀπ' τὰ χέρια σου οἱ καρ-
[ποί,
τὸ μελιχρὸ αὐγοτάραχο τῆς λίμνης
κι' ἡ σταφίδα τοῦ κέμπου ἢ γαλανή.

1. Ἐνοεῖ τὴν Αἴτωλιν. — 2. Ἡ λίμνηθάλασσα
τοῦ Μεσολογγίου. — 3. Μισίρι στὰ παλιὰ χρόνια λε-
γόταν ἡ Αἴγυπτος. — 4. Ἰβῆροι τὰ ἰχθυοτροφεῖα. — 5.
Σιμάχος, γεωργός.

ΤΑ ΠΕΝΗΝΤΑΧΡΟΝΑ ΤΟΥ ΠΑΛΑΜΑ

Τελευταία φωτογραφία τοῦ μεγάλου Ποιητοῦ, χαμομένη στὸ
γραφεῖο του ἀπὸ τὴν καλλιτέχνίδα κ. Νέλλη, τὴν ἡμέρα ποὺ ἦ Α.Μ.
ὁ Βασιλεὺς, τιμώντας τὰ Πενήνταχρονά του, τὸν παρασημοφόρησε
μὲ τὸν Ἀνώτερο Ταξίαρχο τοῦ Φοίνικος.

Υστερα—δεν το ξέρω πώς και πότε— στο νο σου φεγγόβλησε νέο φως...

Μά ήταν τά χρόνια δίσταχτα, ο Σουλ-Γιάνας...

Κι' είπες της λίμνης: — Κάμε το τό-βιός σου...

Κι' ο λυρωτής ο Μόσκοβος ο πλάνας...

Κι' εσύ κουρσάρε, δάσκαλε, ξωμάχε, κλέφτη...

Καρτερός. Δεν πεθαίνεις. Από πέρα...

Και πάλε νά! το δεύτερο το 'Ανάστα, τ'ο 'Ανάστα...

Με το σπαθί στο χέρι σ' ηύρε κ' η ώρα...

Χάνεσαι, μά δε σβύνεσαι. Φυλάχτρα...

'Ανάμεσα από τη χώρα τη δαρμένη...

Με μιὰ φλογέρα από βοσκό παρμένη...

6. Μόσκοβος, ο Ρώσος. Έννοεί τον Τάτρο ή...

ΟΙ ΜΕΓΑΛΕΣ ΛΥΠΕΣ ΔΙΗΓΗΜΑ

Έκεινο τό πρωτό που ο πατέρας κι' η μητέρα...

—'Ο Γιαννάκης τά φυλάει! —Καλά, κι' εγώ δεν παίζω...

—Μιχαλάκη, θά σε βαρέσω! —Κι' εγώ θά σε βαρέσω.

Έρχεται τότε έν' άμáξι μακρουλό και σταματάει...

—Νά, σάς φέρνουνε κι' έν' άρνάκι! —Όλα τάρνάκια...

Όλα τάρνάκια του κόσμου έν' όμορφα—και παιό δεν είναι...

μέση τά γόνάτά του. Σάν τρελλό. Τάγκαλιάζω...

—Βρέ, κουτό, που με ξέρεις; Έκανε οά να με ξέρει!

Υστερ' από λίγο, ήρθανε κι' ο πατέρας...

Άλήθεια, ξέχασα: θέλαμε να περάσουμε...

—Έγώ θά του την περάσω. —Άν τά καταφέρνεις...

Μά τό άρνάκι ήτανε πάντα τόσο κοντά με μάς...

Ήταν οτά μιόά της Σαρακοστής, οτά τέλη...

νιο τό πέμολο του καναπέ... Άχ, που νά κλεισώ...

—Κοιμήσ'! Κοιμήσ'! Μά έκείνο δεν ήταν άξιο...

Μα έκείνο δεν ήταν άξιο μήτε για μιá στιγμή...

—Μιαλό που τόχεις, καίμένη μητέρα! Έλεγε...

Τότε, τόπαιρνα εγώ και τρέχαμε οτά δρόμο...

Γιά κείνο είχα ξεχάσει και τό γατάκι...

Έκεινο τον καιρό, τό γρασιδιό δεν ήταν...

Πράσινο χορταράκι: ξεφύτρωνε κάμποσο...

—Μιά βοσκοπούλα—τάρνι της χάνει—στην έρημιά...

Μά οτά κάδρο, ή βοσκοπούλα τό είχε ξαναβρή...

Όστόσο, όλα κείνα τάρνάκια, ήτανε ξένα...

Καθε Μεγάλη Παρασκευή, ο ούρανός...

—Κι' έπειτα νάχουδς από τόσο σιμά...

—Ήθελα να τό φιλήσω, μά τό μαλλί...

ΟΙ ΓΑΤΕΣ ΤΗΣ ΔΑΝΑΗΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΙΕ'.—Τελευταίο

Τήν άλλη μέρα ήμουν καλά. Εδτυ-τυχώς...

Τάναγνώριζαν όλ' αὐτά στο σπίτι, κι' ο μπαμπάς...

Και πραγματικώς: παρασημοφορήσαμε τό Μέγ'...

Όυτε λόγος πιά, έννοείται, για να δώσουμε...

(Τό τέλος από έρχόμενο)

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΞ

νά τή μεγαλώσω. "Εξη γάτες μου έφταναν. Γι' αυτό, μιά μέρα που ή νταντά μου είπε :

— Δανάη, ξέρεις τὰ νέα ; "Η Καλή Μαιμά θά σου κάμη κι' άλλα γατάκια...

Της αποκρίθηκα :

— Απ' αυτά δέν θά κρατήσουμε κανένα. Φρόντισε νά τὰ δώσης έξω όσο θά είναι μικρά, πωίν τὰ γνωρίσω και τάγαλήσω.

— Δέν μπορούμε νά τὰ χωρίσουμε από τή μητέρα τους αν δέν μεγαλώσουν λίγο, είτε ή νταντά σκεπτική. "Εννοια σου όμως, γιατί υπάρχει κι' άλλος τρόπος νά μήν κρατήσουμε κανένα.

Δέν τή ρώτησα τί έννοοσες, μάντεψα όμως, όπως μαντεύετε τώρα και σεις... "Αλλά τί μ' έννοιαζε! "Ας μήν τάρβλεπα, κι' ως τὰ έκανε ό,τι ήθελε...

(Τέλος)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΑΘΗΝΑ-Ι-ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΑΝΟΙΞΗ

Αγαπητοί μου,

ΤΗΝ Κυριακή τὸ πρωτὴ ἦταν ἥλιος. Μόνο λίγα, ἀσπριδερὰ σύννεφα περιπολοῦσαν στὸ γαλάζιο οὐρανὸ. "Αλλὰ σιγά-σιγά πύκνωναν, σκούραιναν, καὶ σὲ μερικὰ μέρη μαύριζαν. Κι' ἐνῶ ἀκόμα ὁ οὐρανὸς δὲν ἦταν ὅλος σκεπασμένος, τὸ ἀπομεινόμερο, ξέσπασε μιὰ ραγδαία, πολὺχροτὴ βροχή. Μὰ τέτοιο κακὸ γινόταν, ποὺ τρέξαμε ὅλοι στὰ παράθυρα. Κι' εἶδαμε πὼς ἡ βροχὴ ἔπεφτε μαζί με χαλάζι. Γι' αὐτὸ ἔκανε τόσο κρύο. Καὶ τὸ χαλάζι ἦταν χοντρὸ σὺν ρεβῦθι, κι' ἀφθονο, τόσο ἀφθονο, ὥστε σὲ λίγο ἀσπρισαν νὰ κεραμίδια, εἰ ταίγγοι κι' οἱ δρόμοι, ὅπως δταν χιονίζῃ. Χρόνια εἶχαμε νὰ ἴδουμε τέτοιο χαλάζι. "Ὡστόσο, πρὸς τὰ μεσημβρινὰ, ἕνα μεγάλο κομμάτι τ' οὐρανοῦ ἐξακολουθοῦσε νὰ λάμπη φωτεινὸ, χρυσογάλανο. Καὶ κάποιος, δείχνοντάς το, εἶπε.

— Κι' ὅμως εἶναι ἀνοιξη! "Αλήθεια. "Ας μὴ τὴ σημεῖωμε ἀκόμα τὸ "Ημερολόγιο : ἡ "Ανοιξη μπῆκε. "Απὸ μέρες τώρα, ἀπὸ ἐβδομάδες, ὁ ἥλιος λάμπει σὺν ἀπριλιάτικος. Καὶ τὰ χελιδόνια ἀκόμα μπορούσε νὰ χυνοῦν ἔρθε. Λίγο βίασταιζε καὶ τὸ χαλάζι τῆς Κυριακῆς. "Ο οὐρανὸς καθάρισε πάλι, τὴ νύχτα βγήκε ἕνα λαμπρὸ φεγγάρι κι' ἡ ἄλλη μέρα ἐξημέρωσε ἠλιοφώτιστη. Τὸ μεσημέρι πάλι ἔρριξε λίγη βροχὴ, μὰ χωρὶς χαλάζι. Κι' ἀπὸ τὴν Τρίτη πιά ἡ μικρὴ αὐτὴ κακοκαιρία πέρασε. "Η "Αθήνα ξαναπῆρε τὴν πρώην ἀνοικιατικὴ ὄψη τῆς καὶ τὸ πρωτὴ, ποὺ εἶχε νὰ βρεθῶ στὸ Ζάππειο, ἦταν μαγεῖα! Τὸ πράσινο, ξεπλυμένο, στυλινὸ, φάνταζε ἀφθονώτερο : τὰ λουλούδια τὸ στόλιζαν παντοῦ : ὁ ἀέρας ἦταν μυρωμένος : κι' ἀπὸ πάνω, ὁ χρυσογάλανος οὐρανὸς σὺν ἔνευρο.

θέλεις ; "Ανοιξη!... "Ἦρθε ἡ "Ανοιξη!...

Κούνησε τὸ κεφάλι του :

— Μὴ χαίρεσαι ἀκόμα ! "Ὅσο δὲ βλέπεις χελιδόνι, δὲν μπορεῖς νὰ πῆς πὼς πέρασε ὁ χειμῶνας. Καμμιὰ φορά, τὰ κορτερά εἶναι πίσω. Θυμάσαι σὸ Μάη με χιονία ; "Εγὼ θυμάμαι...

Καὶ μάφρησε συλλογισμένο. "Αλήθεια, μὴ θά ξαναγυρίσουν τὰ κρύα, οἱ βροχές, τὰ χαλάζια, ἴσως καὶ τὰ χιονία ;... Αὐτὸ πιά μόνο ὁ Θεὸς τὸ ξέρει. Μὰ πάλι, πόσο θά βαστάξουν ;... Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΤΟ ΡΟΛΟΓΑΚΙ

Τώρα ποῦγινε μεγάλη Καὶ πηγαίνει στὸ σχολεῖο Μὲ τὴ σάκκα στὴ μασχάλη, "Εδῶσε ἡ μαμά στὴν κόρη Τὸ μικρὸ τὸ ρολογάκι Ποῦ στὸ χέρι τῆς ἔφορει.

Κι' εἶται ξέρεῖ ἡ κόρη τώρα Πότε γιὰ νὰ μελετήσῃ Καὶ νὰ γράψῃ θάνατὸ ἡ ὥρα.

Τὸ φορεῖ καμαρωμένη Καὶ γνωρίζει στὸ σχολεῖο Πότε εἶν' ὥρα νὰ κηιοίγη.

Στὸν περὶπατὸ τῆς πάλι ἔχει πότε θά γυρίσῃ Στῆς μαννούλας τὴν ἀγκάλη.

Καὶ με τὸ ρολότ' στὸ χέρι Πότε ἡ ὥρα γιὰ τὸν ὕπνο, Πότε θά ξυπνήσῃ ξέρεῖ.

Στὰ παιχνίδια ποὺ θά κάνει Παίζει δὸση ὥρα κρέπει Κι' οὔτε μιὰ στιγμή δὲν χάνει.

Κι' ἔγινε δικὸ τῆς κτῆμα —Δὲν τῆς τόμαθε κανέναν— Πὼς «ὁ χρόνος εἶναι χρῆμα».

ΦΑΚ

Ο ΝΟΜΟΣ ΜΕ ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ

Δυὸ ραβδῖνοι τῶν "Εβραίων δὲν ἐσυμφωνοῦσαν ποτὲ σὲ τίποτε. "Ο Σαμαὶ ἦταν σκληροὶ καὶ θύμωνε εύκολα. "Ο Χίλλελ ἦταν πολὺ καλὸς καὶ μαλακός.

Μιὰ ἡμέρα ἕνας ἀπιστος πῆγε στὸ Σαμαὶ καὶ τοῦ εἶπε :

— "Επιθυμῶ νὰ γνωρίσω τὴν ἀληθινὴ πίστη. Μονάχα ἕνα ζητῶ. Θά μοῦ μάθῃς ὅλο τὸ νόμο σὲ μιὰ στιγμή, ὅσο μοῦ χρειάζεται γιὰ νὰ κάμω μιὰ στροφή.

"Ο Σαμαὶ θύμωσε καὶ τὸν ἐδίωξε. "Ο ἀπιστος πῆγε καὶ στὸν Χίλλελ καὶ τοῦ ἔκαμε τὴν ἴδια πρόταση.

— Πολὺ καλὰ, παιδί μου, ἀποκρίθηκε ὁ Χίλλελ. Κάμε στοὺς ἄλλους, εἰτι ἐπιθυμεῖς νὰ σοῦ κάουν ἐκεῖνο. Αὐτὸς εἶναι ὁ νόμος. "Ὅλα τὰ ἄλλα βγαίνουν ἀπ' αὐτόν.

("Απὸ τὰ "Παιδικὰ τοῦ Λέοντος Τολστόϊ) ΖΩΗ ΦΡΑΓΚΟΥ

ΟΙ ΕΞΩΦΡΕΝΙΚΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ ΑΝΤΙΦΕΡ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

— Καὶ ποῦ θά πάς ;

— "Ὅπου μ' ἀρέσει !

— "Ὅπου σ' ἀρέσει βέβαια, μὰ...

γιὰ νὰ κάμῃς τί ;

— Γιὰ νὰ διορθώσω ἕνα κακὸ...

— Μὴν τὸ κάμῃς χειρότερα ;

"Ο λόγος αὐτὸς τοῦ φίλου του σὰ νὰ φόβισε λιγάκι τὸν "Αντιφέρ. Κι' ἀποφάσισε νὰ τοῦ τὰ φανερώσῃ ὅλα, γιὰ ν' ἀκούσῃ καὶ τὴ γνώμη τοῦ φρόνιμου Ζιλῆδα. "Εκεῖ λοιπὸν ποὺ ἀποτελεῖσθε τὸ ντύσιμό του, διηγῆθηκε πὼς τὸν βρήκε ὁ Μπέν-Ὀμάρ — ὁ Μεσοῖας ποὺ ἐπιτέλους παρουσιάσθηκε — τί τοῦ εἶπε, πὼς προσπάθησε νὰ τὸν τολῆσῃ, καὶ πὼς στὸ τέλος ἐκεῖνος τοῦ ζήτησε γιὰ τὸ μυστικὸ του πενήντα ἑκατομμύρια ἀκατάθετα ! — "Ἐπρεπε νὰ παζαρέψῃς, εἶπε ὁ Ζιλῆδας.

— Δὲν ἔλαβα κινρὸ, γιὰτι ἀμέσως τοῦ γόρσια τὴ ράχη καὶ μοῦ φαίνεται πὼς ἔκαμα ἄσχημα.

— "Ἐτσι λέω κι' ἐγὼ. "Ὅστε αὐτὸς ὁ συμβολαιογράφος ἦρθε ξεπίτηδες στὸ Σαιν-Μαλό, γιὰ νὰ σοῦ βουτήξῃ τὸ γράμμα ;

— Μὰ ναί ! Εἶναι ὁ ἀποσταλμένος τοῦ Καμύλκ, ποὺ τὸν περιμένα εἰκοσι χρόνια. Κι' ἀντὶ νὰ μοῦ ἀνακοινώσῃ τὸ μήκος, ὅπως ἦταν βέβαια ἐπιφορτισμένος, ζήτησε νὰ μοῦ ἀποσπάσῃ, νὰ μοῦ κλέψῃ ἢ νὰ μοῦ ἀγοράσῃ καὶ τὸ πλάτος !

— Εἶναι λοιπὸν σοδαρὴ αὐτὴ ἡ ὑπόθεση ;

"Ο καπετάν-Ἀντιφέρ κεραυνοβόλησε τὸν Ζιλῆδα μ' ἕνα φοβερὸ βλέμμα — τί ἐρώτησῃ ἦταν αὐτὴ ποὺ τοῦ ἔκανε ἔρωτα ; — καί, χωρὶς λέξῃ, πῆρε τὸ καπέλλο του.

Τὴν ἴδια στιγμὴ ἀνοίξε πάλι ἡ πόρτα καὶ παρουσιάσθηκε ἡ Νανόν.

— Τί εἶναι ; τὴ ρώτησε ἀγρια ὁ ἀδερφός τῆς.

— "Ἐνας ξένος εἶναι κάτω καὶ θέλει νὰ σοῦ μιλήσῃ.

— Τῆνομά του ;

— "Ὅριστε !

Κι' ἡ Νανόν τοῦ ἔδωσε ἕνα ἐπισκεπτήριο ποὺ ἔγραφε : Μπέν-Ὀμάρ, συμβολαιογράφος. "Αλεξάνδρεια

— Αὐτὸς ! φώναξε ὁ καπετάν-Ἀντιφέρ.

— Ποῖός ; ρώτησε ὁ Τρεγκομαῖν.

— "Ο λεγόμενος. Καλύτερα εἶται. Καλὸ σημάδι ποὺ ἦρθε νὰ με ξαναδῇ αὐτός. Νανόν, ἀνάθεσέ τον.

— Μὰ δὲν εἶναι μόνος... — Μπὰ ! καὶ ποιὸς εἶναι μαζί του ;

— "Ἐνας πιδ νέος ἀπ' αὐτόν... δὲν τὸν γνωρίζω, μὰ κι' αὐτὸς φαίνεται ξένος.

— Δυὸ λοιπὸν ;... Πολὺ καλὰ ! Κι' ἐμεῖς δυὸ εἴμαστε γιὰ νὰ τοὺς δεχθοῦμε Μείνε, Ζιλῆδα !

— Πῶς ;... Θέλεις νὰ... ;

— Σιωπὴ !... Νανόν, πῆγαινε !

"Υστερ' ἀπὸ ἕνα λεπτό, οἱ ξένοι μπῆκαν στὴν κάμαρα κι' ἡ πόρτα τῆς κλείσθηκε καλὰ. — "Α, σεις εἴσαστε, κύριε Μπέν-Ὀμάρ ; ἔκαμε ὁ "Αντιφέρ μὲ ὕφος πιδ ἀνετο καὶ πιδ περήφανο ἀπὸ ἔκεινο ποὺ θά εἶχε ἴσως ἀν πῆγαινε ὁ ἴδιος στὸ Σενοδοχεῖο τοῦ Στέμματος.

— "Εγὼ, κύριε "Αντιφέρ.

— Καὶ ὁ κύριος ποῦ σὰς συνοδεύει ;

— Εἶναι γραμματικὸς μου, ὁ κ. Ναζίμ.

— Γνωρίζει τὴν ὑπόθεση ;

— Τὴν γνωρίζει κι' ἡ παρουσία του εἶναι ἀπαραίτητη.

— Πολὺ καλὰ, κύριε Μπέν-Ὀμάρ. Κι' ὁ σκοπὸς τοῦ ἐρχομοῦ σας στὸ σπίτι μου ;

— Νὰ ξαναμιλήσομε, κύριε "Αντιφέρ, ἀλλὰ... μόνον μας.

"Ο "Αντιφέρ ἔκαμε πὼς δὲν κατάλαβε.

— "Ο κ. Ζιλῆδας Τρεγκομαῖν, εἶπε, φίλος μου, πρώην κυβερνήτης τῆς "Ωραίας "Αμαλίας.

— Χαίρω πολὺ, ἔκαμε ὁ Μπέν-Ὀμάρ, ἀλλὰ...

Καὶ κοίταξε τὸν Σαοῦκ.

"Ο "Αντιφέρ ἔπρεπε τώρα νὰ καταλάβῃ.

— Κι' ὁ κ. Τρεγκομαῖν γνωρίζει τὴν ὑπόθεση, εἶπε ὀρθὰ-κορτά, καὶ ἡ παρουσία του μοῦ εἶναι ἐπίσης ἀπαραίτητη. "Ο Μπέν-Ὀμάρ, ἀφοῦ εἶχε φέρει κι' αὐτὸς τὸν γραμματικὸ του, δὲν μπορούσε νὰ χῃ ἀντίρρηση. Κι' ἀμέσως οἱ τέσσερις κῆθησαν γύρω στὸ τραπέζι ὅπου ὁ συμβολαιογράφος ἀφῆρε τὸ χαρτοφυλάκιό του. "Ἐγινε μιὰ μικρὴ σιωπὴ καὶ πρῶτος μίλησε ὁ "Αντιφέρ.

— "Ο γραμματικὸς σας, ρώτησε μιλῶν γαλλικὰ ;

— "Ὀχι.

— "Ἐγνοεῖ τουλάχιστο ;

— Ὄστε.

"Ἐτσι εἶχαν συμφωνήσει νὰ ποῦν οἱ δυὸ Αἰγύπτιοι, καὶ βέβαια θά εἶχαν κάποιον λόγο.

— "Ἐμπρὸς λοιπὸν, εἶπε ὁ "Αντιφέρ. Θέλετε νὰ πιάσομε τὴν ὀμίλια

ἀπὸ καὶ ποῦ τὴν ἀφήσαμε χτές ; — Βεβαίωτατα.

— Μοῦ φέρετε τὰ πενήντα ἑκατομμύρια ;...

— "Ας ἀφήσομε τὰς τεῖτα, κύριε "Αντιφέρ.

— "Ας τὰφήσομε, κύριε Μπέν-Ὀμάρ. Μοῦ φαίνεται πὼς ὑπάρχει μεταξύ μας κάποια παρεξήγησις. "Ας τὴ διαλύσομε, γιὰτι ἀλλοιῶτικα δὲν θά συνηνεγοῦμε ποτέ. Ἐφέρετε ποιὸς εἶμαι, ἔξρω ποιὸς εἴσαστε...

— "Ἐνας συμβολαιογράφος...

— Ναί, μὰ κι' ἕνας ἀποσταλμένος τοῦ μακαρίτη Καμύλκ-πασά, ποὺ ἡ οἰκογένειά μου τὸν περιμένει εἰκοσι τὴν χρόνια...

— Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε "Αντιφέρ, ἀλλὰ, κι' ἔτσι ἀν ἦταν, δὲν μπορούσα νὰ ἔλθω πιδ γρήγορα.

— Γιατί ;

— Γιατι μόνον ἐδῶ καὶ δεκαπέντε ἡμέρες, ἀπὸ τὸ ἀνοικμα τῆς διαθήκης, ἔμαθα πὼς ὁ πατέρας σας ἔλαβε κάποιον γράμμα...

— "Α, τὸ γράμμα μὲ τὸ διπλὸ Κάπα !

— Μάλιστα. Κι' ὁ μόνος σκοπὸς τοῦ ταξιδιοῦ μου στὸ Σαιν-Μαλό ἦταν νὰ μοῦ ἀνακοινωθῇ αὐτὸ τὸ γράμμα...

— Μὲ συγχωρεῖτε ! Δὲν θάβθελα νὰ σὰς πῶ βαρετὰ λέξῃ, ἀλλὰ... λέτε φέμματα, κύριε Μπέν-Ὀμάρ.

— Μὰ σὰς δρκίζομαι !...

— Περιττό ! ἔξρω πολὺ καλὰ γιὰτι ἦρθατε καὶ ἐκ μέρους τίνος !

— Κανενός !

— Μὰ ναί ! ἦρθατε ἐκ μέρους τοῦ Καμύλκ-πασά !

— "Ἐχει πεθάνει ἐδῶ καὶ δέκα χρόνια !

— "Αδιάφορο ! "Ἐκτελεῖτε τίς τελευταῖες του θελήσεις καὶ γι' αὐτὸ βρῖσκεσθε σήμερα στὸ σπίτι τοῦ Πέτρου-Σερβάν-Μαλό, γιοῦ τοῦ Θωμά "Αντιφέρ, ποῦ σ' αὐτὸν ἔχετε ἐντολὴ νὰνακοινώσετε κάποιους ἀριθμούς, κι' ὅχι νὰ σὰς ἀνακοινώσῃ αὐτὸς ἐκεῖνο τὸ γράμμα.

— "Αριθμούς ;...

— Ναί, τοὺς ἀριθμοὺς κάποιου μήκους, γιὰ νὰ συμπληρωθῇ κάποιον πλάτος, ποῦ ὁ ἴδιος ὁ Καμύλκ-πασάς, ἐδῶ καὶ εἰκοσι χρόνια, ἔστειλε στὸν καλὸ του πατέρα.

"Ο Σαοῦκ ἀκούγε τάχα ἀδιάφορος, σὰ νὰ μὴ καταλάβαινε λέξῃ ἀπὸ τὴν ὀμίλια. "Απεναντίας, ὁ Ζιλῆδας ἀκούγε μὲ τὴ μεγαλύτερη προσοχὴ καὶ σοδαρότητα—ὦ, ποτέ στὴ ζωὴ του δὲν φάνηκε πιδ προσεκτικὸς καὶ πιδ σοδαρός—μὰ χωρὶς νὰ πῇ ἀκόμα λέξῃ. "Αλλὰ ἐδῶ δὲν μπόρεσε νὰ κρατηθῇ.

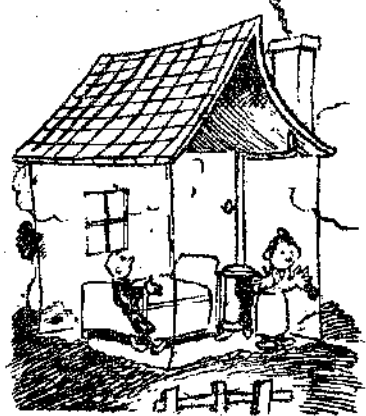
("Ακολουθεῖ)

ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΤΑ ΣΠΙΤΙΑ ΜΑΣ ΣΕ ΠΕΝΗΝΤΑ ΧΡΟΝΙΑ

Καμμιά φορά όταν βγαίνω έξω μου φαίνεται πως δεν βρίσκομαι πιά στην Αθήνα αλλά σε κάποια άλλη πόλι. Τόσο πολύ έχει αλλάξει όψη ή πρωτεύουσά μας και μάλιστα ώριμοί δρόμοι της και συνοικίες της με τις καινούργιες πολυκατοικίες που ξεπερνούν κάθε δύο βήματα και που εξακολουθούν αδιάκοπα να κτίζονται.

Στό Παρίσι χτίζονται γυάλινα σπίτια, μ'α μη νομίζετε πως είναι έτσι διαφανή.

Η αλήθεια είναι πως στην αρχή μου έκαναν παράξενη εντύπωση τα σπίτια αυτά που δεν έχουν ούτε σκεπή ούτε κεραμίδια, όπως είχαμε συνειθίσει να βλέπουμε ως τώρα και δεν θάλλαζαν καθόλου μορφή αν τα έβαζε κανείς το επάνω κάτω, που τα μακρὰ μπαλκόνια τους, που πιάνουν όλη την πρόσοψη τα κάνουν να μοιάζουν με υπερκαρένια, και που τα παράθυρά τους, όλα όμοια και βαλμένα στη σειρά, τα κάνουν να μοιάζουν με στρατώνες.

Τις εντυπώσεις μου αυτές τις έλεγα προχτές στον φίλο μου Αζαρία που μόλις ήρθε από το Παρίσι.

— Χτίζουνε κι' εκεί τέτοια βαπόρια αντί για σπίτια; τον ρώτησα.

— Σε λίγο καιρό θα κάψουν πιά, μου απάντησε, γιατί θα αρχίσουν να κτίζουν σπίτια πιο συγχρονισμένα και πρακτικά. Νά, σαν να πούμε στο Παρίσι έχτισαν τώρα σπίτια από γυαλί.

— Τι; απέρρησα, από γυαλί; Και δεν σπάζουν;

— Όχι βέβαια. Τι νομίζεις; Πώς οι τοίχοι είναι καινωμένοι από τζάμια, όπως των παραθυριών; Όχι, φίλε μου. Τα σπίτια αυτά είναι χτισμένα από τουβλά γυάλινα, μεγάλα όσο τα συνειθισμένα τουβλά, αλλά καινω-

μένα από θαμπό γυαλί, ώστε να μην είναι και διαφανείς οι τοίχοι και φαίνονται απέξω όλα όσα γίνονται μέσα στο κάθε σπίτι.

— Πώ, πώ, αλήθεια για φαντάσου τι θα γινόταν τότε! Έκανα. Μά καλέ, δεν μου εξηγείς για ποιά λόγο χτίζουν αυτά τα σπίτια από γυαλί;

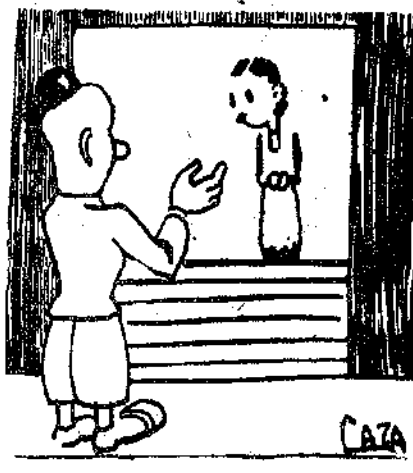
— Πρώτα απ' όλα για να είναι φωτεινά. Το φώς, χάρις στους γυάλινους τοίχους πλημμυρίζει το σπίτι απ' όλες τις μεριές. Δεν υπάρχει ούτε ή παραμικρή σκοτεινή γωνιά. Κι' επειδή και τα πατώματα ακόμη είναι γυάλινα, το φώς περνάει και φθάνει ως κάτω στα υπόγεια. Και κάτι άλλο, πιο παράξενο ακόμη. Τα γυάλινα αυτά σπίτια δεν έχουν παράθυρα. Τα δωμάτια αερίζονται με ειδικούς μηχανικούς αεριστήρες. Μόνο σε ώρισμένα σημεία τα χοντρά γυάλινα τουβλά τ' αντικαθιστά ένα μεγάλο τζάμι από διαφανές γυαλί, ώστε να μπορεί κανείς να βλέπει τί γίνεται στο δρόμο.

— Όποτε λές πως τα σπίτια του μέλλοντος θα είναι όλα από γυαλί;

— Χμ, ξέρω γώ; Μπορεί να είναι και από άτσάλι.

— Άλλο πάλι τούτο! Πού είδες εσύ τέτοια σπίτια.

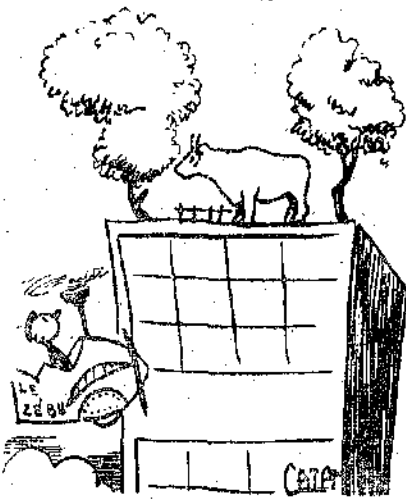
— Εγώ δεν είδα, αλλά έμαθα πως στην Αγγλία τώρα τελευταία αρχισαν να κτίζουν σπίτια από άτσάλι. Επειδή δέ το άτσάλι σαν μέταλλο,

Για μεγαλύτερη εύκολια οι πόρτες αντί ν' ανοίγουν θα κλείνουν στον τοίχο.

είναι εύθερμαγωγόν και τα σπίτια αυτά θα ήταν φοβηρόν το καλοκαίρι και φυγεία τον χειμώνα, τα κάνουν με τοίχους διπλούς και στο κενό ανάμεσά τους βάζουν μια οδία απομονωτική, ακριβώς κατά το σύστημα των μπουτιλλιών «Τερμός». Έτσι ή

κατοικία αυτή κρατάει περισσότερο από τα σημερινά σπίτια την εσωτερική της ζέση το χειμώνα και τη δροσιά το καλοκαίρι. Έχουν ακόμη το προσόν αυτά τα σπίτια να είναι στερεώτατα και απρόσβλητα από την υγρασία και, αν αγαπήσ νά μάθης, κτίζονται μέσα σε δύο ή τρεις ημέρες και εξ ίσου εύκολα ξεχτίζονται και

Στα κεραμίδια των μελλοντικών σπιτιών θα υπάκουον λιβάδια όπου θα βόσκουν αγελάδες.

μεταφέρονται άλλοι κομματιαστά.

— Όλα αυτά που μου λές γίνονται τώρα, στην εποχή μας, ή θα γίνονται σε πενήντα χρόνια; θέλησα εγώ να βεβαιωθώ γιατί τα λόγια αυτά του Αζαρία μου είχαν προκαλέσει αληθινή κατάπληξη.

— Γίνονται τώρα, αλλά δεν είναι ακόμη τελειοποιημένα, μου απάντησε ο φίλος μου.

«Σε πενήντα χρόνια όμως θα έχουν φαίνεται γίνει και πολλές άλλες τελειοποιήσεις στην κατοικία μας. Πρώτα απ' όλα θα έχουν καταργηθί οι πόρτες, ή μάλλον θα έχουν γίνει τελείως διαφορετικές. Οι πόρτες, όταν είναι ανοιχτές πιάνουν τόσο τόπο, όταν φυσάει αέρας χτυπούν και βροντάνε και ποτέ δεν κλείνουν καλά. Σε πενήντα χρόνια οι πόρτες ή θα γίνονται μες στους τοίχους όταν ανοίγουν ή θα διπλώνουν σαν τις φουαριμάγιες.

— Και που θα κρύβονται τα παιδιά σαν θα παίξουν κρυφτό; απέρρησα εγώ.

— Μπορεί ως τότε τα παιδιά να έχουν καταργηθεί το κρυφτό και να έχουν ανακαλύψει κανένα άλλο παιχνίδι, πιο συγχρονισμένο με την εποχή εκείνη.

«Η κατάργηση του τζακιού καθήγηση και το μάξιμα των παιδιών γύρω στη γιαγιά και μαζί μ' αυτό τα παραμύθια και τις διάφορες ιστορίες της γιαγιάς. Σε πενήντα χρόνια όχι μόνον τζάκι πιά δεν θα υπάρχει, αλλά θα έχει καταργηθεί έντελώς ή τεχνητή θέρμανση. Τα σπίτια θα θερμαίνονται το χειμώνα με τον ήλιο του καλοκαιριού.

— Τι! φώναξα. Θα κάνουνε λοιπόν «ήλιο κονσέρβα» Τότε λοιπόν, εγώ είμαι μεγάλος προφήτης. Γιατί αυτό το είχα ειπεί κιόλα τώρα και τόσα χρόνια σ' «έλλογοπαίγνια μου».

— Δυστυχώς δεν έκμεταλεύθηκαν αυτή την ιδέα σου. Το σύστημα που μελετούν είναι διαφορετικό. Σκέπτονται δηλαδή πως νάνακαλύψουν και να μπορέσουν να κατασκευάσουν ένα δλικό που να απορροφά σιγά-σιγά την εξωτερική θερμοκρασία. Με τον τρόπο αυτόν ή ζέση για το χειμώνα θα συγκεντρώνεται αυτόματα.

— Όμοιογώ πως δεν σε καταλαβαίνω και πολύ καλά.

— Μά είναι απλούστατο. Τώρα, να πούμε, έχουμε ακόμη χειμώνα. Έξω κάνει κρύο και το σπίτι μας κτισμένο με το δλικό αυτό που σου είπα κρύωνει σιγά-σιγά. Το κρύο όμως δεν περνά ανάμεσα από τον τοίχο παρά σε αδιόρατο βαθμό. Άς πούμε πως κάνει έξη μήνες για να περάση από την εξωτερική πλευρά του τοίχου στην εσωτερική. Τότε όμως θα είναι πιά καλοκαίρι. Ο τοίχος είναι παγωμένος και φυσικά στο εσωτερικό του σπιτιού θα επικρατή μια πολύ ευχάριστη θερμοκρασία. Σ' όλο πάλι το διάστημα του καλοκαιριού ο ήλιος θα ζεσταίνη την εξωτερική επιφάνεια του τοίχου. Την εποχή που ή θερμοκρασία αυτή θα έχη φθάση στην εσωτερική επιφάνεια, θα έχη έρθει ο χειμώνας και στο σπίτι μέσα θα υπάρχη ή ζέση ή καλοκαιρινή. Μ' αυτό τον τρόπο μέσα σε κάθε σπίτι του μέλλοντος θα μπορεί κανείς να διατηρή και έντελώς ανέδοξα μια δλόκληρη σέρρα μέσα στο σπίτι του με λουλούδια κάθε εποχής. Άκόμη δέ, επειδή τα σπίτια του μέλλοντος θα πιάνουν δλόκληρη τετράγωνα, τις στέγες τους θα μπορούν να τις χρησιμοποιήσουν για πάρκα, ώστε τα παιδιά να μην αναγκάζονται να πηγαίνουν μακριά για να αναπνεύουν καθαρό αέρα και να βλέπουν πρασινάδα. Και εκτός από τα λουλούδια και άλλα καλλωπιστικά φυτά θα μπορούν να καλλιεργούνται και λαχανικά και φρούτα.

— Τώρα ακόμη θα μου πής ότι θα έχουμε στο κεραμίδια και λιβάδια

που θα βόσκουν αγελάδες και πρόβατα — Κι' αυτό δεν αποκλείεται. Γιατί όχι; — Έ, φίλε μου, εγώ δεν μπορώ

να καθήσω να σ' ακούσω παραπάνω. Αν θέλεις ξαναπέρασε ύστερα από πενήντα χρόνια και τότε τα ξαναλέμε. Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΜΠΑΡΜΠΑ ΜΑΚΡΟΠΟΔΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ από JEAN WEBSTER

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

«Όπως κι' αν έχει το πράγμα, οι δεκαεννιά μας επέσαμε σαν ακρίδες επάνω στα καθίσματα και αρχίσαμε να φωνάζουμε, ζητώντας γάλα και μέλι. Δεν είχαν τόσο πολύ ώστε να μές ταΐσουν όλες μας, αλλά σε λίγο παρουσιάστηκε ή κυρία «Κρυσταλλένια Πηγή» — αυτό το όνομα της το δώσαμε έμεις, το αληθινό της όμως είναι Τζόνσον — κι' έφερε ένα βάζο με μαρμελάδα φρούλα, καθώς και μια πήλινη κανάτα γεμάτη με σιρόπι βύσσινο και τρία καρβέλια μαύρο ψωμί.

Στο Κολλέγιο γυρίσαμε κατά τις εξήμιση — με μισή ώρα δηλαδή καθυστέρηση για το δείπνο — και κατεθήκαμε στην τραπεζαρία όπως είμαστε χωρίς ναλλάξουμε φορέματα και με μια όρεξη διαβολεμένη, όπως θα σάς φαίνεται βέβαια φυσικό.

Αλήθεια, δεν σάς έκανα λόγο για τους διαγωνισμούς. Τους πέρασα όλους με τη μεγαλύτερη εύκολια — έμαθα τώρα πιά τα μυστικά και δεν υπάρχει φόβος να την ξαναπάθω ποτέ πιά. Δεν θα κατορθώσω όμως να προδιδαστώ με επαίνους, εξαιτίας αυτής της αχρείας Λατινικής πεζογραφίας και της Γεωμετρίας του περασμένου χρόνου. Άλλά δεν βαρύνετε! Πεντάρα δεν δίνω. Ω ετύχια, τί δύναται να σε επισκιάση; (Αυτό λέγεται αποστροφή). Εξείδασα τώρα τα τελευταία τους Άγγλους κλασικούς. Και μια και τώφερε ή κουβέντα για τους κλασικούς, διαβάσατε ποτέ

σας τον «Αμλέτο». Αν δεν τον διαβάσατε μη χάνετε καιρό και αρχίστε τον άμέσως. Είναι στήληθια υπέροχος. Πολλές φορές ως τώρα είχα ακούσει να γίνεται λόγος για τον Σαίξπηρ, αλλά ποτέ δεν φανταζόμου πως στήληθια θα έγγραφε τόσο καλά, είχα πάντοτε την ιδέα πως ή φήμη του ξεπερνούσε την αξία του.

Έχω ένα παιχνίδι δικό μου, που τόχω εφεύρει τώρα και πολύ-πολύ καιρό, όταν πρωτοέμαθα να διαβάζω: Κάθε βράδυ που έπεφτα στο κρεβάτι μου για να κοιμηθώ, φανταζόμου πως είμαι ένα από τα πρόσωπα (το κυριώτερο πρόσωπο) του βιβλίου που εδιάβαζα εκείνο τον καιρό, και με την ιδέα αυτή έπλαθα με το νού μου δλόκληρες σκηνές και επεισόδια και διαλόγους, ως που μ' έπαιρνε ο ύπνος.

Για την ώρα είμαι ή «Οφηλία». Ω, μια τόσο ευαίσθητη Οφηλία! Φροντίζω πως να διασκεδάσω τον Αμλέτο, με κάθε τρόπο, και τον χαϊδεύω και τον μαλλώνω και του τυλίγω ζεστά το λαιμό του μ' ένα κασκόλ όταν είναι συναχωμένος. Τον εγιάτρηψα δλότελα από την μελαγχολία του. Ο Βασιλιάς και ή Βασίλισσα έχουν πεθάνει και οι δύο τους — πνίγηκαν σε μια έκδρομή, δεν χρειάστηκε ούτε καν κηδεία να τους κάνουμε — κι' έτσι ο Αμλέτος κι' εγώ κυβερνούμε τη Δανία χωρίς καμμιά σκοτούρα. Το βασίλειό μας πάει θαυμάσια, έτσι όπως τα έχουμε κανονίσει. Αδτός έχει αναλάβει ή διοίκηση του κρά-

ΜΟΥΣΙΚΟΣΥΝΘΕΤΗΣ ΣΤΗΝ ΑΦΡΙΚΗ

Ο κ. Τάμ-Μπου-Τζίμ, διακεκριμένος μουσικοσυνθέτης, μη βρίσκοντας στην Έρημο χαρτί μουσικής για τις συνθέσεις του, χρησιμοποιεί, καθώς βλέπετε, τη ράχη του ονάγρου, που είναι χαρακωμένη σε πεντάγραμμα.

τους κι' εγώ ελα τὰ σχετικά με τὴ κοινωνική περίθαλψη. Δὲν εἶναι πολὺς καιροὶ ποὺ ἴδρυσαν μερικὰ πρώτης τάξεως ὄρφανοτροφεία. Ἐάν σεις ἢ κανένας ἄλλος ἀπὸ τοὺς κυρίους Συμβούλους ἐπιθυμοῦσατε νὰ τὰ ἴδῃτε, θὰ μοῦ ἔκανε μεγάλη εὐχαρίστηση νὰ σὰς τὰ δείξω. Θὰ βρῆτε ἐκεῖ πολλὰ πράγματα ποὺ θὰ σὰς χρησιμεύσουν γιὰ παραδείγματα.

Διατελῶ, κύριε, μετ' ἐκτιμήσεως
Ὁσφιλία

Βασιλίσσα τῆς Δανίας

24 Μαρτίου ἕως καὶ 25

Ἀγαπητὴ Μπάρμπα-Μακροπόδη

Δὲν πιστεύω πὺς θὰ κατορθώσω νὰ μπῶ στὸν Παράδεισο. — Ἀπολαμβάνω τόσα ὠραία πράγματα ἐδῶ κάτω! Δὲν θὰ ἦταν δίκαιο νὰ ταπολαύσω καὶ στὴν ἄλλη ζωὴ! Ἀκούστε τί συνέβη!

Ἡ Γερουσία ἄριστο ἐκέρδισε στὸ διαγωνισμὸ διηγήματος (Βραβεῖο εικοσιπέντε δολλάρια) ποὺ προκηρῶσει κάθε χρόνο τὸ «Μηνιαῖο περιοδικό» τοῦ Κολλεγίου μας. Καὶ δὲν εἶναι παρὰ Δευτεροετή! Καὶ οἱ συναγωνίστριές μου ἦσαν οἱ περισσότερες Τριτοετείς! Ὅταν εἶδα τὸνομα μου τοιχοκολλημένο, δὲν πίστευα τὰ μάτια μου! Φαίνεται πὺς παρ' ἑλα ταῦτα μπορεῖ νὰ καταλήξω νὰ γίνω συγγραφεὺς. Ἄχ, πόσο θάθελα νὰ μὴ μοῦ εἶχε δώσει ἡ κυρία Δίππετ αὐτὸ τὸ συχαμένο ὄνομα. Δὲν ταϊριάζει καθόλου σὲ μιά μεγάλη συγγραφέα, εἶτοι δὲν βρίσκετε καὶ σεις;

Ἐπίσης μ' ἔβαλαν καὶ σ' ἐκείνες ποὺ θὰ λάβουν μέρος στὴ θεατρικὴ παράστασι ποὺ θὰ δώσουμε τὴν ἀνοιχτή: Θὰ παίξουμε τὸ «ὄπως σὰς ἀρέσῃ» τοῦ Σαίξπηρ ἐξω στὸ ὑπαίθρο. Ἐγὼ θὰ κάνω τὸ ρόλο τῆς Σέλιας, τῆς ἀγαπημένης ἑαδέλφης τῆς Ροζαλίνδας.

Καὶ γιὰ τελευταῖο νέο—σὰς ἀναγγέλλω πὺς ἡ Τζούλια, ἡ Σάλλη κι' ἐγὼ θὰ πᾶμε τὴν ἐρχομένη Παρασκευὴ στὴ Νέα Ὑόρκη γιὰ νὰ κάνουμε τάνοιξιάτικα φῶνια μας. Θὰ περάσουμε ἐκεῖ τὴν νύχτα καὶ τὴν ἄλλη μέρα θὰ πᾶμε μαζί με τὸν «Μάστερ Τζέρβη» στὸ θέατρο. Μὰς προσκάλεσε ὁ ἴδιος. Ἡ Τζούλια θὰ πᾶῃ στὸ σπίτι τῆς, νὰ μείνῃ με τὴν οἰκογένειά τῆς, ἀλλὰ ἡ Σάλλη κι' ἐγὼ θὰ μείνουμε στὸ ξενοδοχεῖο «Μάρθα Οὐάσιγκτον». Πὺς σὰς φαίνονται ἑλα αὐτά; Ποτὲ στὴ ζωὴ μου ἕως τώρα δὲν ἔχω πᾶει σὲ ξενοδοχεῖο οὔτε καὶ σὲ θέατρο, ἐκτὸς ἀπὸ μιά φορά ποὺ ἡ Καθολικὴ ἐκκλησία ἔδωσε μιά γιορτὴ καὶ προσκάλεσε τὰ ὄρφανά. Μὰ

αὐτὸ δὲν ἦταν ἀληθινὸ θέατρο κι' εἶτοι δὲν λογαριάζεται.

Καὶ τί φαντάζεστε πὺς θὰ ἴδουμε; Τὸν «Ἀμλέτο»! Βάλτε με νοῦ σας τὴ χαρὰ μου. Τὸν ἐμελετήσαμε ἐπὶ τέσσερες βδομάδες στὸ μάθημα τῆς Ἀγγλικῆς φιλολογίας καὶ τώρα τὸν ἔρω ἀπ' ἐξω κι' ἀνακατωτά.

Βρίσκομαι σὲ τέτοια νευρικὴ ὑπερδιέγερση με ἑλα αὐτὰ ποὺ πρόκειται νὰ γίνουν ὄποτε δὲν με μὲ πιάνει καθόλου ὄπνος.

Καληνύχτα, Μπάρμπα-Μακροπόδη. Τὶ διασκεδαστικὸς ποὺ εἶναι αὐτὸς ὁ κόσμος! Πάντα δικὴ σας Γιούντη

Υ. Γ. Κοίταξα στὸ ἡμερολόγιο. Ἐχομε 28 τοῦ μηνός.

Ἄλλο ὑπερόγραφο.

Σήμερα εἶδα στὸ δρόμο ἕναν καρτοσέρη με τὸ ἕνα μάτι καστανὸ καὶ τὸ ἄλλο γαλάζιο. Δὲν θὰ τοῦ πῆγαινε περίφημα ὁ ρόλος τοῦ ραδιοῦργου σὲ ἕνα ἀστυνομικὸ μυθιστόρημα;

7 Ἀπριλίου

Ἀγαπητὴ Μπάρμπα Μακροπόδη Θεοῦλη μου! Τὶ μεγάλη ποὺ εἶναι ἡ Νέα Ὑόρκη! Τίποτε δὲν φαίνεται μπροστὰ τῆς τὸ Γοδοτερο. Καὶ θέλετε νὰ με κάνετε νὰ πιστέψω πὺς μπορεῖτε νὰ ζῆτε στάληθια μέσα σ' ἑλη αὐτὴ τὴν κοσμοχαλασιά; Μοῦ φαίνεται πὺς θὰ χρειαστῆ νὰ περάσουν μῆνες ὀλόκληροι γιὰ νὰ συνέλθω ἀπὸ τὴ διήμερη παραζάλη μου.

(Ἀκολουθεῖ)

Μετάφρασις Α. Α. καὶ Γ. Τ.

ΑΓΡΑΦΗ ΣΤΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

—Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγ. καὶ τέλος—

Καὶ θυμάται ἀκόμη ποὺ ἔλος ἐνθουσιασμὸ χτυποῦσε τὰ χεράκια του φωνάζοντας: «Σὰ μᾶσω ποᾶ ποᾶ γράμματα». Ἀργότερα τὴ χαρὰ καὶ συγκίνηση σὰν ἔφτασε ὁ πρῶτος ἔλεγχος γεμάτος δεκάρια. Κι' ἀξαφνα μὴν ἀδύσσο μπροστὰ του μεγάλη ποὺ ἀφάνισε ὅτι πὺς πολῦτιμο ἔχει ἕνα παιδί στὸν κόσμο. Γιατί; Αὐτὸ τὸ ὀδυνηρὸ ἐρώτημα τριβελλίζει τὸ μυαλὸ του, σφίγγει τὴν καρδιά του, κνίγει τὴν ψυχὴ του. Τέτοιες στιγμὲς θαρρεῖ πὺς θὰ σαλέψῃ ὁ νοῦς του. Γιὰ νὰ λευτερωθῆ ἀπ' αὐτὸν τὸν βραχνὰ πασιάζει νὰ σκέπτεται πὺς τᾶχατες ἑλα αὐτὰ εἶναι μόνο ἕνα κακὸ ὄνειρο. Πὺς θὰ ἔσπῃ ἄξαφνα πᾶλι μιά μέρα καὶ θὰ βρεθῆ στὸ φτωχικὸ μὰ εὐτυχισμένον σπιτικὸ του. Ὁ Νίκος θὰ τελειώῃ τὸ γυμνάσιο. Μαζὶ με τὸν πατέρα θὰ συζητοῦνε γιὰ τὴν ἐπιστήμη ποὺ θ' ἀ-

κολουθήσῃ. Ἴθθελε πάντα νὰ γινότανε γιατρός, ν' ἀνακουφίξῃ αὐτοὺς ποὺ πονοῦνε... Τὶ γλυκὰ ποὺ εἶναι τὰ ὄνειρα! Τὸ ἑαφνικὸ γαύγισμα τοῦ σκόλου τὸν ξυπνοῦσε ἀπὸτομα. Τίναζόταν μεμιάς καὶ κάποιο γέλιο ἀντηχοῦσε πίσω του. «Ὀὐρὲ σὺ, ὀλόρθους κοιμᾶσ'» τοῖλεγε περνώντας ὁ κύρ Μήτσος, ποὺ πῆγαινε κατὰ τὸ δάσος νὰ μαζέψῃ ξύλα.

Ἐχασε τὸ μπουσούλα ὁ κύρ Παντελῆς μ' αὐτὸ τὸ παιδί. Ἴθθελε ν' ἀδυνατίξῃ κάθε μέρα μ' ἑλα τὰ δυναμωτικά. «Παιδιά παιδεμα θὰ πῆ» μουρμούριζε. Δὲν τοῦμπαινε στὸ νοῦ, ὅτι τ' ἀνίψι του τὸ πῆρε κατὰκαρδὰ ποὺ τὸ τράβηξε ἀπ' τὸ σχολεῖο. Μὰ κι' ὁ Νίκος τώρα τελευταῖα δὲν καταλάβαινε τί τοῦ συνέβαινε. Ἐννοιοθε κοιμάρες στοὺς ὄμους καὶ τὰ πόδια. Καμμιά φορά ξυπνοῦσε τὴ νύχτα τρέμοντας σύγκορμος, λὲς καὶ τοῦ περνοῦσαν ἡλεχρισμὸ στὸ σῶμα. Πᾶλι στὸ γιατρὸ τὸν ἔτρεξε ὁ κύρ Παντελῆς. Μὰ ἐκεῖνος τὸν καθυσῆχασε. «Ἐχει ἀδύνατα νεῦρα τὸ παιδί. Λίγη ξεκούραση καὶ θὰ τοῦ περάσῃ. Τοῦ κόστισε ἡ ὄρφάνεια.»

Τὶς πὺς πολλές μέρες τώρα ὁ Νίκος τίς περνᾶει στὸ σπίτι. Κάθεται ὄρες πολλὲς ἀφηρημένος χωρὶς κι' ὁ ἴδιος νὰ ξέρῃ τί σκέφτεται. Ζῆ σὲ κάτι ἀκαθόριστους ἀλλοετικὸς κόσμους, πάντα ὅμως καλύτερους.

Σὲ κανένα μῆνα μπῆκε ἡ ἀνοιχτή. «Ὅλα ξυπνοῦσανε ἀγάλια ἀπ' τὸ βαρὺ χειμωνιάτικο ὕπνο. Γτόμισε χυμοὺς ζωῆς ἡ φύση. Λαχτάρησε ὁ Νίκος νὰ βγῆ ἐξω. Νὰ ρουφήξῃ λίγον ἀγέρα μυρωμένο ἀπ' τάνοιξιάτικα ἀρώματα. Νὰ ξανοίξῃ ἡ ψυχὴ του σὰν τὸ λουλούδι στὸ χάδι τοῦ ἡλίου. Ἦτανε τόσο καταβλημένος. Δὲν εἶχε γερὴ χωριάτικη κρᾶση ποὺ νὰ μπορεῖ νὰ νᾶνέξῃ πολὺ. Ἐμοιάζε περισσότερο με τὰ λεπτὰ κι' ἀσθενικὰ παιδιὰ τῆς πόλης. Κι' ἡ ἀλήθεια εἶναι πὺς ὁ πρόπαπος του, ἀνθρωπος μορφωμένος κι' εὐπορος, δὲν ἦταν ἀπὸ δῶ. Κάποια μισανθρωπία, μιά κάποια νευρικὴ ἀρρώστια τὸν ἔκανε νάρθη νὰ ἐγκατασταθῆ σ' αὐτὸ τὸ μαγευτικὸ χωριουδάκι.

Κίνησε ὁ Νίκος κατὰ τὸ ἐλατόδασος. Προχωρώντας ἀντίκρουσε ἀπὸ μακριὰ τὸ θεῖο του μᾶζι με τὸ δάσκαλο. Περιέργο τοῦ φάνηκε. Ἦξερε, πὺς ἡ ἀντιπάθεια τοῦ κύρ Παντελῆ γιὰ τὰ γράμματα, ἔφτανε κι' ὡς ἐκεῖνον ποὺ τὰ μάθαινε. Πῆγε νὰ τοὺς ἀνταμώσῃ.

—Ἄντε μωρέ, κι' ἄς εἶν' καλὰ τὸ πεῖσμα, φώναξε ὁ θεῖός του. Ὁ κύρ δάσκαλος μοῦ πιπίλισε πᾶλι τὸ μυαλὸ. Σὲ παίρνω, λέει, στὸ λαϊκὸ μου.

ΜΙΚΡΗ ΣΤΙΧΟΥΡΓΙΚΗ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Κι' ὄμως, κι' αὐτὴ τὴν ἐλευθερία, — νᾶνακατεύουν δηλ. τοὺς ρυθμοὺς στὴν ἴδια στραφῆ— μερικοὶ ποιητὰ τὴν θέλουν. Ὁ Παλαμάς π: χ; ἔχει ὀλόκληρο βιβλίο («Ἰαμβοὶ καὶ Ἀνάκαιοι») ὅπου οἱ στροφές του— τετράστιχα— συνδυάζουν στίχους με ἰαμβικὸ ρυθμὸ καὶ στίχους με ρυθμὸ ἀναπαιστικὸ.

Ἄλλ' αὐτὲς εἶναι λεπτομέρειες ποὺ δὲν χρειάζεται νὰ τίς ἐξετάσουμε πλατιά. Ὅπως εἶπαμε κι' ἄλλοῦ, μὴ Μικρὴ Στιχοῦργικὴ δὲν μπορεῖ νὰ τὰ περιλάβῃ ἑλα. Κι' ὁ ἀρχάριος ποιητῆς πρέπει νὰ περιορίζεται στὰ πὺς κανονικὰ καὶ τὰ πὺς συνηθισμένα, ἀφίνοντας τίς ἀνωμαλίες καὶ τίς παραβάσεις γιὰ... ἀργότερα. Γι' αὐτὲς μόνο κάποια ἰδέα πρέπει νᾶχῃ ἀπὸ τώρα, γιὰ νὰ μὴν παίρνω γιὰ λάθη μερικὰ ἀντικανονικὰ ποὺ συναντᾶ τυχὸν σὲ ποιήματα ποιητῶν δοκίμων.

ΕΛΕΥΘΕΡΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

Στίχοι ποὺ δὲν δένονται με ὁμοιοκαταληξίες, λέγονται λυτοὶ ἢ ἐλεύθεροι. Ὅλα σχεδὸν τὰ δημοτικὰ μας τραγοῦδια, ποὺ πολλὰ ἀπ' αὐτὰ εἶναι ἀληθινὰ ἀριστουργήματα, ἀποτελοῦνται ἀπὸ στίχους λυτούς:

Σημαίνει ὁ Θεός, σημαίνει ἡ γῆ, σημαίνουν
τὰ οὐράνια,
Σημαίνει κι' ἡ Ἀγία-Σοφία τὸ Μέγα Μο-
ναστήρι
.....
Μάννα, σοῦ λέω, δὲ μπορῶ τοὺς Τούρκους
τὰ δουλένω,
Θὰ πάρω τὸ τουφέκι μου νὰ πάω νὰ γίνω
μυλῆφτης.
.....
Ἀπὸ ψηλὰ νὰ γυρμιστῆ καὶ χαμηλὰ νὰ
ταῖση,
Κι' ἐγὼ διαβάτης νὰ γενῶ, νὰλλάξω τίς
πληγές του.

Κι' αὐτὸ, γιατί τὸν καιρὸ ποὺ ἔγιναν τὰ πρῶτα δημοτικὰ τραγοῦδια, τὸν μεσαιῶνα, ἡ ὁμοιοκαταληξία ἦταν ἀγνωστὴ, καὶ τὰ κατοπινὰ, τὰ νεώτερα, ἀκολοῦθησαν κατὰ παράδοση τὴν ἴδια τεχνολογία. Ἄλλὰ καὶ πολλοὶ γνωστοὶ ποιητὰ— λέω τώρα γνωστοί, γιατί τῶν δημοτικῶν τραγοῦδιῶν εἶναι ἀγνωστοὶ— παλαιότεροι ἢ σημερινοί, κάνουν στίχους χωρὶς ὁμοιοκαταληξίες, κι' ὄχι μόνο, δεκαπεντασύλλαβους στὴ σειρά, ἀλλὰ καὶ ποιήματα με στροφές ἀπὸ μικρότερους στίχους. Ἡ «Κυρά-Φροσῶνη», ὁ «Θανάσης Διάκος» κι' ἄλλα ἐπικά τοῦ Βλασφώρη καὶ ἄλλων ποιητῶν, ἀποτελοῦνται ἀπὸ λυτούς δεκαπεντασύλλαβους. Μὰ καὶ στοὺ Παλαμά τὸ

Ἔργο, καὶ τοῦ Δροσίνη, καὶ τοῦ Μαρκοῦ, καὶ τοῦ Μαβίλλη, καὶ τοῦ Καβάφη, κι' ἑλων σχεδὸν τῶν ποιητῶν, ἀπαντοῦμε στίχους λυτούς.

Ἐπάρχουν ὄμως καὶ ποιήματα με στίχους ἀκόμα πὺς ἐλεύθερους. Αὐτοί, ὄχι μόνο ὁμοιοκαταληξίες δὲν ἔχουν, ἀλλὰ οὔτε κᾶν ὁμοιόμορφοι δὲν εἶναι. Μεγάλοι καὶ μικροὶ ἀνάκατα, ἀποτελοῦν στροφές ἀκανόνιστες, ἀνισες, πότε τετράστιχα, πότε ὀκτάστιχα, πότε δεκάστιχα καὶ καθεξῆς. Ἐκεῖ ποὺ βλέπετε ἕνα δεκαεξασύλλαβο στίχο, ἀκολουθεῖ ἕνας δισύλλαβος κι' ἐκεῖ ποὺ βλέπετε μιά τεράστια στροφή— ἕναν παράγραφο νὰ ποῦμε, γιατί οἱ στροφές εἶναι οἱ παράγραφοι τοῦ ποιήματος— ἀπὸ εἰκοσι στίχους, ἀκολουθεῖ ἕνα διστίχο ἢ κι' ἕνας στίχος μονάχος! Δὲν διατηρεῖται δηλαδὴ παρὰ μόνον ἕνας ρυθμὸς—κι' αὐτὸς ὄχι πάντα ὁμοῖος, γιατί, καθὼς εἶδαμε παραπάνω, κι' οἱ ρυθμοὶ κάποτε ἀνακατεύονται.

Πολλοί, τώρα, θὰ συμπεράνουν πὺς οἱ ἐλεύθεροι στίχοι— χωρὶς ὁμοιοκαταληξίες, χωρὶς κανονικὲς στροφές, χωρὶς ὁμοῖο ρυθμὸ κτλ.— εἶναι εὐκολώτεροι ἀπὸ τοὺς ἄλλους ποὺ πρέπει νὰ ἔχουν τόσους περιορισμούς, νὰ τηροῦν τόσους κανόνες. Κι' ὄμως! οἱ λυτοὶ στίχοι εἶναι πολὺ δυσκολώτεροι. Γιατί πρέπει νὰ ἔχουν μεγαλύτερη μουσικότητα, ἀκριβολογία, καὶ προπάντων περισσότερὴ ποιήση. Τὸ μέτρο, βλέπετε, κι' ἡ ὁμοιοκαταληξία σκεπάζουν ἢ ἀντικατασταίνουν πολλὰ μὰ ἔταν δὲν ὑπάρχουν αὐτὰ τὰ στολίδια, πρέπει νὰ ὑπάρχῃ πολλὴ οὐσία, πολλὴ ποιήση, γιὰ νὰ μὴν ἀποφαίνεται ἡ ἑλλειψὴ τους. Ἐνα μόνον παράδειγμα θὰ σὰς φέρω:

Γλυκὰ φροσὴ ὁ μάτης,
Ἡ θάλασσα ὀρασιζέται
Καὶ στᾶρνερὰ νερά τῆς
Ὁ ἡλιος καθρεφτίζεται.
Καὶ λὲς πὺς παίξουν μ' ἔρωτα,
Πετώντας δίχως ἔνοια,
Φαράκια χτυσοφίερωτα
Σὲ κύματα ἀσημένια.

Τὶ ὠραῖο, ἔ; Μ' ἔν αὐτὸ τὸ ὀκτάστιχο δὲν εἶχε τόσο κανονικὸ μέτρο καὶ τόσο πλούσιες, ἀπρόοπτες ὁμοιοκαταληξίες— ἐκεῖνο τὸ ἔρωτα-χτυσοφίερωτα εἶναι εὐρηνο— τί θὰ ἦταν; Μιὰ κοινότατη εἰκόνα. Καὶ γιὰ νὰ ἴδῃτε πόσο λυγώτερη ἐντύπωση θὰ σὰς ἔκανε ὡς ποιήμα, ἀρκεῖ νὰ μεταθέσετε τίς λέξεις ὡστε νὰ μὴν ἔχῃ πᾶ οὔτε κανονικὸ μέτρο οὔτε ὁμοιοκαταληξίες.

(Ἀκολουθεῖ)

ΓΡ. Σ.

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΠΑΡΗΓΟΡΙΑ

Τι έπαυθες άκοψε, Μάκη μου, κι' όλοένα, κλαίς; Πάει έφυγε τό σκεπάδι που τό φοβάσαι τόσο πολύ...

Τι με κοιτάς κατάματα, μαρό μου; Ω! έχεις δικιο! είσαι μικρό-μικρό και δέν καταλαβαίνεις κείνα που θέλω να σού πώ...

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

Παιδιά, έτοιμασθήτε! Φθάνουν κιά οι τρέλλες και τά παιγνίδια! Έλάτε στα σύγκαλά σας! Τώρα μελέτη!

Νύχτωσε. Με τό βλέφαρα πεομένα από την νύστα, κάθουμαι σκυμμένη πάνω άπ' τό βιβλίο μου.

Είμαι δέκα ή άρα και δέν βαστώ κιά... Κι' όσο σκέπτομαι πώς εξαιτίας της άμυλωσής μου τό παθαίνα όλ' αυτά...

ΧΕΙΜΩΝΙΑΤΙΚΕΣ ΤΙΝΕΛΙΕΣ

Η ΑΝΤΑΡΤΙΣΣΑ

Έρκνευσίμο από κάποια εικόνα ερώσσου ζωγράφου, που παριστάνει χειμωνιάτικη στέππα.

Τά ξεροφύλλα, χωρίς ζωή, άναίσθητα, στην κιά άλαφρία κνοή στήνουν τρελλούς χορούς, κι' ύστερα από περιτχνούς στεροβιλισμούς και τσαλίμια σαριάζονται σέ μικρούς χυσοσφένους σωρούς σέ τό σβολισμένο χρώμα της μονότονης έκκασης που άπλώνεται ομοίμορφη μέχρι που μερδεύει με τη γραμμή του όρίζοντα.

Κι' αρχίζει να βρέχει. Ψιχάλα στην άρχή, νεροποντή κατόπι, που κρύβει τό τοπίο πίσω από ένα θαλό πέπλο δίνοντας έτσι μια έντύπωση άβεβαίω-

τητας στην ύπαρξή του, μια έντύπωση που μάς άφήνει μια θαλή εικόνα σάν άνάμνηση μισοξεχασμένη που συνοθεύει με όνειρο.

Η καταιγίδα που πέρασε καθάρισε την άπόσοτητα χωρίς ν' αφήσει τον ήλιο νό φανή, παρά ένα γλυκό διάχυτο πορτοκαλλί φώς. Κατακάθαρος γράφουνται οι σιλοστέτες των δέντρων, ξεκλυμένες, κι' άντικαθερπίζονται τρεμουλιές σέ ήρεμα νερά της πλημμυρισμένης άπ' τη βροχή πεδιάδας. Πού και πού, ξεπροβάλλουν τά βελόνια των βούρλων και τό κόβ'άνθημα των θυμαριών, με ζωηρόμένο τό χρώμα τους, συγκατατώντας τά παταλάκια τους κόμπους νερού που λιανοτρέμουν με λαμπρούς ιριδισμούς, σάν ύγροι σάπφειροι έτοιμοι να σπάσουν και να χυθούν.

Πάνω άπ' τά βρόχινα θαλά νερά ξεπηδάνε μαύροι οι νεκροί κορμοί χωρίς ίχνος ίκμάδας κι' άνθήσης. Μά πώς χτυπά σέ τό μάτι ένα άσπρο λουλουδάκι που ξεπροβάλλει άπ' τό σκαμένο φλούδι ενός άκροκλωναριού. Δέν είναι μεγαλύτερο από μια μεγάλη σταγόνα άσπρου κεριού. Λευκό κι' άγγινό σά χαλάζι, είναι τ' άνθάκι της μυγδαλιάς.

Και τό δεντροί με τό μπουμπούκι είναι ή άντάρτισσα.

Η καταιγίδα που πέρασε φαίνεται να βόσκει τώρα σέ τό βάθος σά μπλάβα πινελιά μικροτύπη τούση δά...

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Η Άνδριάνα, που μόλις τώρα ήθε στήν Άθήνα, διηγείται πώς σέ χωριό τους πήγε ένας πάρα πολύ πλούσιος Άμερικάνος.

Γιά να παραθερίση; τή ρωτούν. Καλέ τί να θερίση και να σπείρη! Αυτός έχει έκτακτομυρία για να μάς άγορήσει όλους.

Ο Γιαννάκης διαβάσει σέ Λεξικό: «Άλέξανδρος Ύψηλάντης, (1792-1828)» και ρωτά τον πατέρα του τί σημαίνουν οι άριθμοί αυτοί. Προτού προλάβει όμως έκείνος ν' άπαντήση, πετάγεται ό μικρός του άδελφός και λέει:

Είμαι ό άριθμός του τηλεφώνου του.

Η ΑΝΕΜΟΝΕΙΤΕ πώς κάθε παραγγελία σας για να έκτελείται άμέσως, πρέπει να συνοθεύεται και με μια τυπωμένη ταμεία, άπ' αυτές με τις οποίες σάς στέλνουμε κάθε έκδομάδα τό φύλλο.

ΗΛΛΗΝΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΗΣ»

Άθήνα, 42 όδός Ευρυτιδου την 12 Μαρτίου 1936

ΕΛΘΕ ή προθεσμία του Α' Διαπλάστικου Διαγωνισμού του Ραδ. Σταθμού Μπάρι. Οι άπαντήσεις που έφθασαν σέ γραφείο μου ως τό βράδυ της Τρίτης, 10 Μαρτίου, παραδόθηκαν στήν Έπιτροπή που θα κέρη τώρα την κρίση.

Άργά κάπως μαθαίνω, Διαβολοκόρη—άλλά κάλλιο άργά παρά ποτέ—πώς πέρασε και φέτος στή Ράχη και τί έκαμψε γυρίζοντας έδώ. Χαίρω που ηγγαίνας καλά σέ μαθήματα και πού διαβάσεις τόπο όφρατα βιβλία. Φαντάζομαι τί άτυχημένη ήμερα είναι για σένα ή Τετάρτη που την παρθές κοντά σέ τον παππούλη, τή γαϊάνα, τή θεία και τόδ θεϊός.

Χαίρω, Αϊδέθης, για την ύβρωτη της «Ρωμαλικτικής Παράσης» κι' εχχωμαι κάθε εδοκίμηση. Άλλ' άπόδ μέσα σέ τους σκοπούς της βλάτει και τίς άποκαλύψεις ψευδώνυμων, μήν παραπονιζέτι πού σ' άποκάλυψαν. Άς είναι όμως, όποιος δέν θέλει να κόλυβαίη, δέν πρέπει με έμπιστεθείτι σέ κανένα άπολύτως τό ψευδώνυμό του. Όταν, για ένα ή άλλο λόγο, τό εμπιστεύεται, να ξέρη πώς... κινδυνώνει.

Δέν παραξενεύομαι, Δόξης Στέφανε, που ξαναγυρίζεις στήν κίνηση, άν και έλπας πώς ήλιοσορβής έπειδή έχεις πολλές δουλειές. Είναι τόσο άκυστική! Κοίταξέ όμως να μήν παραμαλήσης και τίς δουλειές σου, αυτό θέταν κινδ. Στις Μικρές Άγγελίες, δ' χωριστός στίχος» είναι μια-δυό λέξεις που μπαίνουν, μόνες τους—όχι σά συνέχεια τό παραγράφου—μια έπιγραφή, ένας τίτλος, μια όπογραφική κτλ. Γι' αυτές τις μια-δυό λέξεις, όταν τις θέλη κανείς χωριστά, πληρώνει δρ. 3, και δέν τις λογαριάζει πέρ 60 λεπτά τή μι.

Όλοι κι' όλας, Κίτρινη Άράχνη, είναι έγωιστές κι' έγωιστριες, όλοι κι' όλας θέλουν να χουν σέ κάθες φυλλάδιο κάτι δικό τους—κομμάτι, Άσκηψη, Π. Πνεύμα, έκτανη άπάντηση στήν Άλληλογραφία κτλ. Μά, καθώς τό άναγνωρίζεις και σέ, αυτό δέν είναι δυνατό. Γιατί θέπρεπε να βάζω τρεις τουλάχιστο σελίδες Συνεργασίας, άλλες τρεις Άλληλογραφίας, και πέννηνα Άσκήσεις σέ κάθε φύλλο. Θάπρεπε δηλαδή να διαιθέτω γι' αυτά όδτω σελίδες, και τί θέμμεταν τότε για τάλλα; Γι' αυτό πρέπει να κίνης ύπομονη ως να ερχεται ή σειρά σου, Σού έστειλα τά φυλλάδια που εζήτησες.

Ά, τί όφρατά που πέρασε τίς γιορτές, Μιράντα Στρογγύλη, και τί πολλά και καλά όθρα έλαδες. Φαντάζομαι πώς θα γαπήξέ έκείνη τή θυμαρία κούκλα με τό όφρατα μάτια που είναι σάν άληθινα. Άπό τό ερχόμενο φυλλάδιο ή Κυρά-Μάρξ θαρχίση να σάς διηγήται για ένα κοριτσάκι που έχει ένα σωρό όφρατες κούκλες. Νά ίσομα, θά βρήξέ κάμμιά σάν τή δική σου; Μήν άργήθηκε να μου ξαναγράψης, όπως τώρα που έφρχες να παρήση όλο δ' Γενάρης κι' όλος δ' Φλεβάρης για να μου εχρηθής την καλή χρονιά...

Άλήθεια, Πόλις των Όνείρων, άνόμζ δέν πέρασαν καλά κλλά τά... Χριστόγεννα και κλησιάζει... ή Λαμπρή! Είδες τή γρήγορα που πέρνζ δ' καιρός; Εύτυχισμένος λοιπόν έκείνος που δέν τον άφήνει να περνζ έτσι... Κι' σού, βλέπω,

τόν χρονοποιείς πολύ καλά, άπό παίρνεις τόσο καλούς βαθμούς σέ μαθήματα. Πολύ λυπηθήκα για τό δυστύχημα της μικρής Πυργιωτισσούλας. Δέν μου τό έγραψε άκόμα, πέρ της όμως κι' από μέσα έναν καλό λόγο, και χαριέτοματα στίς συμπαθήτριές σου που μάγαποδν.

Ναι, Κυρίαρχε του Σύντακτος, τώρα είσαι σωστό Διαπλάστικουλο. Πολδ μ' εχχαρίστησε τό γράμμα σου που είδα τίς κλίσεις και τίς άκοχίες σου. Έκτός λοιπόν από τά μαθήματά σου, κανείς χωριστά γαλλικά, άγγλικά και βιολι. Έτσι να εχκολουθήσης. Αυδ ξένες γλώσσες είναι πολύ άρκετές για τή μόρφωση σου (θα εφθανε ίσως και μια). Όσο για τό βιολι, μήν τάφήσης ποτέ. Η μουσική δέν είναι πολυτέλεια—είναι μετ' ανάγκη της ψυχής.

Νικόλας Ταγαρά, πολδ μ' εχχαρίστησε τό γράμμα σου. Σού έστειλα τον Όθηγό για να μάθης τους δρους και τους κενονισμούς που δέν ξέρεις άκόμα. Θα πάρης βέβαια και ψευδώνυμο για να μου γράψης τακτικά. Σε συγγαίρω για τους καλούς εχθμούς κι' εχχαριστώ που φροντίζεις με τους φίλους σου για τή διάδοσή μου.

Άρκετά καλή! Όρεινή Κερκύρας, ή άνάλοση κι' ή κριτική που έκαμψε πάνω σέ «Νόστιμον Ημαρ» του κ. Βενοπούλου, κι' ύποθέτω πώς δ' κνηρητής ποδ σάς έβλεε αυτό τό θέμα, θα έμεινε εχχριστημένος. Άπό μαθητή της Β' Γυμνασίου δέν θα περιμένα κανέναν περισσότερο, Όσο για να τή δημοσιεύω, δέν μπορώ πρώτα γιατί δέν δημοσιάζω άναλόσεις και κριτικές, και δεύτερο γιατί με διαβάζουν και μαθηταί των άνωτέρων τάξεων του Γυμνασίου, και φοιτηταί άκόμα, που, προκειμένου για ένα τόσο αγαπητό τους έργο, θα περιμένα πολλά.

Βασίλειε Βουλγοκότνε, χαίρω που είσαι τόσο εχχαριστημένος από την ύλη μου και σ' εχχαριστώ που θα μου έγγράψης και τους φίλους σου. Σού έστειλα τρία τετραδία. Η «Αριθμητική διά Αέξων» γίνεται έτσι: Διαλέφεις λέξεις που να χωρίζονται ά δύο, όπως σέ τις Λεξιγραφίας (π: χ: Άρταξέρης=Άρτα και Ξέρης). Άφαιρούμε τό ένα μέρος και κρατούμε τό άλλο, που τό λέμς ύπόλοιπο. Έπειτα ένώνομα αυτά τά ύπόλοιπα—δύο, τρία, τέσσερα, όσες είναι οι λέξεις που θα χωρίζομα—κι' άποταλομε μίαν άλλη λέξη. Νά ένα μικρό παράδειγμα.

Κάποιος—κί = Πάρις
Ψωρά—μάρ = α!
Μήτις—μή = τίς

Καθώς βλέπεις, ή όρθογραφία δέν τη ρεταί πάντα (δ Παράς γράφεται με ίωτα και σέ Παρούσας τον βάζομα με ύφιλον). Ίσοδ τώρα και πώς θα προτιχθί πέρ 60 λέων ή άνωτέρω «Αριθμητική»:

Σαλατικόν—γράμμα = Βασίλειος της Τροίας
Ήραϊκή νύσος—πτηνόν = έπιφάνημα
Θεόςης—άπαγορευτικόν = άνωνομία
Άθροισμα ύπόλοιπων: Βασίλειος των Περσών

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Κανένα ψευδώνυμο δέν έγκρίνεται, ούτε άναθενεται, άν δέν συνοθεύεται άπό τό δικαίωμα, δρ. 10. Τά έγκρινόμενα ή άνωνομμένα ίσχύουν δέ την 30 Νοεμβρίου 1936. Όσο συνοθεύονται άπό Α. άνήκουν σέ Άθήνα, και όσα άπό Κ. σέ κοριθαία.

Νέα Ψευδώνυμα: Μιχαήλ Κομνηνός, ά. (ΚΧ). Νετέκτιβ. Φάνηση, ά. (?). Τραγανό Κεράσι, κ. (ΕΙ). Μάρτιν Μπέργκ, ά. (Άθέτος Αστνομικός). Εύτυχία, ά. (ΠΣ). Χαλιδονάκι, κ. (ΜΧ). Ύπερφυσικός Μπερλέ, ά. (ΤΤ).

Κούτσουρο, ά. (ΙΠ). Γκιώνης, ά. (ΠΠ). Σιόλει Τέρπλ, κ. (ΕΓ). Φαέθων, ά. (ΔΔ). Μελαχρινή Κατάσκοπος, κ. (ΜΠ). Χαρούβδιος, ά. (...).

Άνανεώσεις Ψευδώνυμων: Ρεζεντά, κ. Άθάνατο Χρυσάνθεμο, κ. Δοξίας, ά.

Η Διαπλάσι άσπάζεται τους φίλους της: Μύρτιδα (έστειλα τό 20 τετραδία στή δειύθησή της Β. Μ.) Βουκοφάλα (αυτό τό ψευδώνυμο, καθώς θά είδες, σού ένεκρινε) χάρω πολδ για τή γνωριμία κι' έπιθυμώ να μου γράψης συχνά). Ζανό (και τό χρόνου! μια μπάττα φευτική γεγάτη καριμέλες, τί όφρατο βραβετο! να γίνης βέβαια πρόσκοπος, μά δέν είσαι άκόμα μικρός) Ροζελάντια (γιατί πέρασε τίς Άποκρίτες κλεισμένη; ήσουν άρωστη; όπωσθήποτε, σού εχχωμαι να τίς πέρασης όφρατα του χρόνου! μου άρεσαν τά στιχάκια σου έκείνα! δαχχουν πώς έχεις σατυρική φλάδα άλλα... μεταξύ μας) Δουλούκια (χαίρω πολδ που άνήγεις και σέ «διαπλάσοκογένατα» και χαιρετώ τή μαμά και τον άδελφό σου, τά παλιά διαπλάσοπούλα περιμένα κι' άλλο γράμμα) Μανρέταν Στρογγύλη (τί κριμα να είσαι άρωστη έδες τίς Άποκρίτες και να μήν ίδης κανένα μασκρά! άλλ' άπό έγινες καλά, δέν πειράζει! έχεις καιρό, θα ίδης τόσου στή ζωή σου, που θα τούς βαρσθης...) Μικρόν Σπουδαστήν (τά έλαβα δα! έχεις δικιο, σέ Μαγικό Γράμμα του Σου φύλλο ή λέξη Δοδία είναι τυπογραφικό λάθος! θέλει Αούδια) Κιωτοπούλα (ένεκρινθη περιμένα την περιγραφή της έκδρομής! άλληλογραφία με διαπλάσοπούλα μπορείς να ζήτησης με μια Μικρή Άγγελία) Λαχτάρα της Λευσερίας (έλαβα και τά δυό γράμματά σου θα τά πομα σέ ερχόμενο) Ρεζεντά (εχχαριστώ για τά καλά λόγια! θα μπορούδες όμως να μου έγραφες συχνότερα! έστειλεσα) Άθάνατο Χρυσάνθεμο (έλαβα, εχχαριστώ τόμο του 1933 και άπόδειξη πληρωμής έσομα σέ τον κ. Μυράνθη) Μανρομαλλιδούσα (ναί, να μου γράψης οι λόσεις όμως δέν στέλνονται έτσι, και τά Π. Πνεύματα γράφονται χωριστά! πρέπει να διαβάσης τον Όθηγό) Άκωνία (τά έλαβα δα! όταν από Τ' κομμάτια που έστειλες ως τώρα, σού δημοσιεύθηκαν τά 5, πρέπει να είσαι ένθουσιασμένη: είναι μεγάλη έπιτυχία!) Μελχάη Κομνηνόν (χαίρω πολδ για τή γνωριμία! τό ψευδώνυμο ένεκρινθη γράφα μου) Αστράκι (δέν έχω τόπο σήμαρα! περιμένα, θα δημοσιεύσω όδηγίες για δλα τά είδη των Άσκησιών! έκεί θα ίδης και για τον Γίτσο) Δοξίαν (δέν είναι άνάγκη να έχεις παραγγελία! μπορείς να μου γράψης κι' έτσι, για να ξέρω τίς έντυπώσεις σου και τίς ιδέες σου) Άνδριανόκι (όχι, κι' έκείνο! με θεωρούν καλό περιοδικό, άλλα φοβόδονται μήν παραμολδν οι μαθηταί τά μαθήματά τους όταν λοχολοδνται μαζί μου πολδ! άν και σ' αυτό έχουν άδικό, γιατί όσο περισσότερο άποχλεταί κανείς μαζί μου, τόσο έπιμελέστερος γίνεται! έχω ύπόλοιπο στή διάθεσή σου δρ. 11) Μπουμπιλ (έχχαίρω μόνο την τελευταία εγκύκλιο! κι' έλάστε όμως τό Ύπομνημό της Παιδείας με σούτησες!) Φαέθωνα (αυτό, καθώς θά είδες, σού ένεκρινε) χάρω πολδ κι' έλπίζω να φαίναται) Αίγλη (έστειλα Όθηγό και 6 τετραδία) Παιδί της Ζούγκλας, Τζιζέτι κτλ. κτλ.

Είς όσες άποστολές έλαβα μετά την 5 Μαρτίου, θάπανήσω σέ ερχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 278ου Διαγωνισμοῦ. Αἱ λύσεις τοῦ φύλλοῦ τούτου δεκταὶ μέχρι τῆς 14 Μαρτίου.

165. Δεξιόγραφος

Μιά νότα τῆς Βυζαντινῆς Μὲ μὴν ἀρχαία ἐνώνεται Θεά καλή, Καί μὲ μιά λέξη τῆς κοινῆς Ἡ συντροφιά δηλώνεται Ἡ φιλική.

Σεληνιότικος Ψαρός

166. Στοιχειόγραφος

Ὅποιος τὴν πάση, ἀν τὴν ἀξίση, Δυστυχισμένος θά γυρίση Μ' ἐν τῆς προσθέσεσιν ἀρχή Ἀκόμα κάποια γράμμα, Φεύγει μακριὰ τοῦ σπῆ στιγμῆ Κι' ἡ λύπη καὶ τὸ κλάμμα.

Ξανθὸς Δοκίμος

167. Μεταγραμματισμὸς μετ' Ἀναγραμματισμοῦ

Ἄν πάσης ἓνα γράμμα Καὶ τοῦ ἀλλόθεν μῆση, Ὁ ἀθλητὴς τὰ ψῆφου Θεά πάη καὶ θά πέση. Τῆ νέα τούτη λέξη Τὴν ἀναγραμματίζεις, Κι' ἐξωτικὸ ἓνα ζῶο Ἀμέσως σχηματίζεις.

Ξανθομαλλοῦσα

168. Κλίμαξ

Table with 10 rows and 10 columns of dashes representing a staircase pattern for the word 'Κλίμαξ'.

Κάθε πύλα εἶν' ἓνα γράμμα. Καὶ ἀναγινώσκονται ἐκ τῶν ἀνω κατὰ σειρὰν: νῆσος, μάντις, προφήτης, ἀερόπορος, ἀρχιτέκτων, ποταμὸς, ρωμαῖος αὐτοκράτωρ, κλέκλος τῆς σφαίρας, ζῶον, βυζαντινὸς αὐτοκράτωρ.

Κεραμίδιος Γάτος

169. Κρυπτογραφικὸν

- 1 2 3 4 5 6 8 2 1 4 7 = Ἀρχαία πόλις
2 7 6 1 = Πᾶς ἀνθρωπος
3 4 5 6 1 = Εὐταλές
4 1 5 6 1 = Δοχεῖον
5 2 3 6 1 = Ἀρχ. βασιλεὺς
6 2 3 4 = Ἀκροταλεύσιον
7 1 4 4 5 = Πατριάρχ. τ. Γραφῆς Ἀβυσσινιατικοῦ Δελινοῦ.

170-174. Μαγικὸν Γράμμα

Τῆ ἀνταλλαγῆ ἑνὸς γράμματος εἰς ἐκάστην τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, πέντε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σηματοδοθῶν ἀνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις

θέρως, ἄρτα, φόνος, κόπη, ἄλη. Ε. Α. Δημητριάδης

175. Πτερωτὸν Γράμμα μετ' Ἀμορσιχίδος

Αἱ κάτωθι ζητούμεναι λέξεις ἔχουν ἀπὸ ἓν γράμμα κοινὸν—τὸ πτερωτὸν—τὸ ὅποιον ἀπαντᾷ πρῶτον εἰς τὴν πρώτην, δεύτερον εἰς τὴν δευτέραν καὶ οὕτω καθέξῃς, τὰ δὲ ἀρχικὰ τῶν ἀποτελοῦν ἀρχαῖαν βασιλοῦσιν:

Μέγας δημοτικὸς ἥρωας—Γάλλος κλασσικὸς τραγωδοποιὸς—Μεγάλῃ ὄρσει—Ποταμὸς τῆς Νέας Ἑλλάδος—Ἀλεξανδρινὸς μαθηματικὸς—Πόλις τῆς Μακεδονίας—Ἀρχαία τραγικὴ βασιλοῦσις.

Σαρτηδῶν

176. Φωνηεντόλιτον
δς - μ - π - ν - σ - ς - τ - ν - γ - ν - κ - ν - σ
Τρύπα στὸ Νερό

177. Γεῖφος

Π φα φα
καί! Τ νά! Ο
Π Π φα φα
Π Π φα φα
Πρόμαχος τῆς Ἐλευθερίας

ΔΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλ. 53

679. Ὀμηρος (ὁ, μῆδος).—680. Ὀνυξ-νύξ.—681. Θόμος-θμός.—682. ΚΑΛΑΜΛΙ 688-687. Διὰ τοῦ Α Λ Ο Ω Θ: μῆδος, θύμος Α Α Π Ω Ν Ι Α (ἡ θυμός). θεῖος, Α Ω Α Ν Θ αμῶν, λίθος. Μ Ο Ν Α Χ Ο Ν 688-692. Ἡ πτε- Α Ι Ο Η ρωτή συλλαβὴ εἶ- Ι Ω Α Ν Ν Η Σ ναι ΔΑ: Δαρεῖος, ἀδάμος, παγῶδα, Ἀνδρομέδα, μαμηλο-πάρδαλις.—693. ΑΘΗΝΑ (Ἀγαπῶ, Θορυβός, Ἡδύς, Νάνος, Ἀρετηρία).—694. Ἐθλογημένη ἡ βασιλεία τοῦ πατροῦς.—695. Ἐξίς ἀφίξεις τοῦ θνήξεις ἐν πολέμῳ (ἔξ εἰς α, φῖ, ξ εἰς οὐθ, νύξ, εἰς ἐν πολ, ἐμῶ).

Παρακαλῶ πολὺ ὄσους χριστοῦν τῆ συνδρομῆ τους νὰ τῆ σταίλουν τὸ γρηγορώτερο. Ἄς ἔχουν ὄσ' ὄσμι τους, διὲ οἱ συνδρομῆς αὐτῆς εἶναι ὁ μόνος μου πόρος ἡ καθυστέρηση ἐπομένως δυσκολεῖται πολὺ τὸ ἔργο μου ποὺ ἀπαιτεῖ ὄμι μόνον μεγάλους κόπους, ἀλλὰ καὶ μεγάλα ἔξοδα.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 4 εἰς 10 τὸ πολὺ λέξεις με ἑπλά στοιχεῖα ὁρ. 6, τὸ ἐλάχιστον κίημα. Πέραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτά ἡ λέξη με πᾶσα διε στοιχεῖα ὁρ. 1 καὶ με κεφαλαῖα ὁρ. 1, 50. Ὁ χωριστὸς στοιχὸς ὁρ. 5. Οἱ μὴ συνδρομηταὶ πληρώνουν τὰ διπλά. Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

Κίτρινη Ἀράχνη, τῆ διεθνοῦσῃ σου. Ἥλική Πυργωτοπούλα

Κόρις τοῦ Ντάουκ, mille pardons, χάλας τὸ ἀεροπλάνο. Ταγκό!! Ζακυνθινόβλα

Τάσο Δοῦξη, ἐνθυμὸς: Ἐν τῆ περιφρονήσῃ ἡ σωτηρία σου!

ΤΡΙΣΚΑΡΑΤΟΣ

Πρωτοπαίνονας στὸ σκλονάκι τῆς Διαπλάσεως, χαριετῶ δλον τὸ Διαπλάσομο. Ἀλληλογραφῶ καὶ ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικὰ καὶ κάρτες με Διαπλάσοπούλα καὶ Διαπλάσοπούλες ἀνω τῶν 15 ἐτῶν. Δ/σις: Κυρία Ἐλένην Κοκκίδου, Τ. Κ. 38, Λευκωσίαν (Κύπρου) διὰ:

Ἀθανάτο Χρυσάνθεμο

Ἀνομονημένη Ἐλαίς, ποιά ἡ διεθνοῦσῃ σου γὰ νὰ σταίλω τετραδιάκι; Ἡρόμαχος τῆς Ἐλευθερίας

Ντέκεντιβ «Χ», συμπαχοῦμε; Χανουμάκι—Μ. Τ. ἀπήνησε στὴν (ΔΕ'—147).

Ἐνθυμὸς: Ἐν τῆ περιφρονήσῃ ἡ σωτηρία σου!

Μάρτιν Μπέργκ

Ἰδρῶται ἡ «ΚΟΥΤΟΠΑΡΕΑ». Τρόμος-Ἰφθός.—Ἀποκαλύψεις: Διαπλωμάτης—Παραμυθιώτης, Κίτρινο Κανυρίν—Μπόρρη, Ἄστρον Κερκυρας—Κερκυραῖο Ζιζάνιο—Γαῖνα, Πρυγκίπτισα τῶν Ἀολοκρίτων—Δαλιώτου, Μαργιολάκι—Πασιτέτη, «Κουτοπαρέα»

Ἀνταλλάσσω τετραδιάκια με δλους-εξ. Δ/σις: Νίκον Κουρήν, Καλάμας, διὰ: Δοξίαν

Ζουζού = Ζουλάνα Παπακοριακοπούλου. Σ' ἄρσε; Δοξίαν

Ρόδα-Λίνα, ἀποκαλύψ με' δὲν σὲ φοβούμαι καθόλου-καθόλου. Μπουμπιλ

Ἀλληλογραφῶ με δλους. Δ/σις: Στέλιον Διαμαντοῦλην, ὁδὸς Γοργολαῖνης, Ἡρώκλειον Κρήτης, διὰ: Νεοφραμένη

Ἰδρῶται Σόλλογος «Ρομυλιώτικη Παρέα». Σκοποὶ: Διάδοσις Διαπλάσεως, διαγωνισμοί, ἀποκαλύψεις. Ἰποταχθεῖτε δλοι!

Πρόεδρος: Χειμαριδὸς Ἀντιπρόεδρος: Αἰθέριος

Σιγαλοπερπάτηγ, Χαμηλοβλεπούσα, ὁ Ἀργοναυτὴς δὲν εἶναι ὁ... Κανάκης (Διαπλ. Βεβαίωτατα). ΤΡΕΛΛΟΠΑΡΕΑ

Σιγαλοπερπάτηγ, Χαμηλοβλεπούσα, ἀνσῶς ἔρω; Πολὺ καλὰ μάλιστα. Νιρῆπομαι μονάχα γὰ λογαριασμὸ σὲς νὰ σῶς... ἀποκαλύψ... Σῶς τὴν ἔσκαας μὲ χαρὰ ἡ... Ζουζού, δὲν λέγομαι... Κανάκης (Διαπλ. Βεβαίωτατα). Ἀργοναυτὴς

Ἐξυπνά μου κοριτσάκι, συμπληρώστε τὴν ἀγγελία σας (ΔΕ'—167) γὰ νὰ ἰδῆτε τὴν γκάφα σας!!! Σαρηζιδῶν

Ἀβθετε μέρος δλοι στὸ Διαγωνισμὸ τοῦ ΔΑΘΕΗ ΣΤΕΦΑΝΟΥ (ΔΣ'—124) Παρταίνετται ἐπὶ 15θῆμερον.

ΚΑΚΑ καὶ μάτια ἐσπευσαν νὰ σῶς μεταδώσουν τὰ φῶτα τους, Σιγαλοπερπάτηγ καὶ Χαμηλοβλεπούσα, αὐτῆς ποὺ σῶς πληροφόρησαν πὸς λέγομαι Δευδρόνος (Διαπλάσις βεβαιώνωσι). Εὐχομαι, πρωτόβγαλτας Πειραιωτοπούλες, ἡ μαλλοντικὴ θράση σας νὰ σημειώσῃ... καλύτερη ἐπιτυχία. ΔΘΕΗ ΣΤΕΦΑΝΟΣ

Πάσαντας τὴν ἀνταλλαγῆ Μ. Μυστικῶν, περιμένα πρόθυμα νὰ ἀλληλογραφῆσῃ καὶ με ἄλλα Διαπλάσοπούλα-εξ ἀπὸ τῆ μεγάλῃ ταξῆ. Γράφτετε στὴ διεθνοῦσῃ (ΔΣ'—127).

Πάσαντας τὴν ἀνταλλαγῆ Μ. Μυστικῶν, περιμένα πρόθυμα νὰ ἀλληλογραφῆσῃ καὶ με ἄλλα Διαπλάσοπούλα-εξ ἀπὸ τῆ μεγάλῃ ταξῆ. Γράφτετε στὴ διεθνοῦσῃ (ΔΣ'—127).

Ἀμθάνων μέρος πρῶτη φορὰ εἰς τὴν κίνησον τῆς «Διαπλάσεως», χαριετῶ δλους-εξ. Ἀργίμ

Ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικὰ καὶ γρῆμματόσημα με δλους-εξ. Γράφτετε: Κυρίον Ρ. Κονδουρον, εἰς Νεάπολιν Κρήτης διὰ: Ἀργίμ